

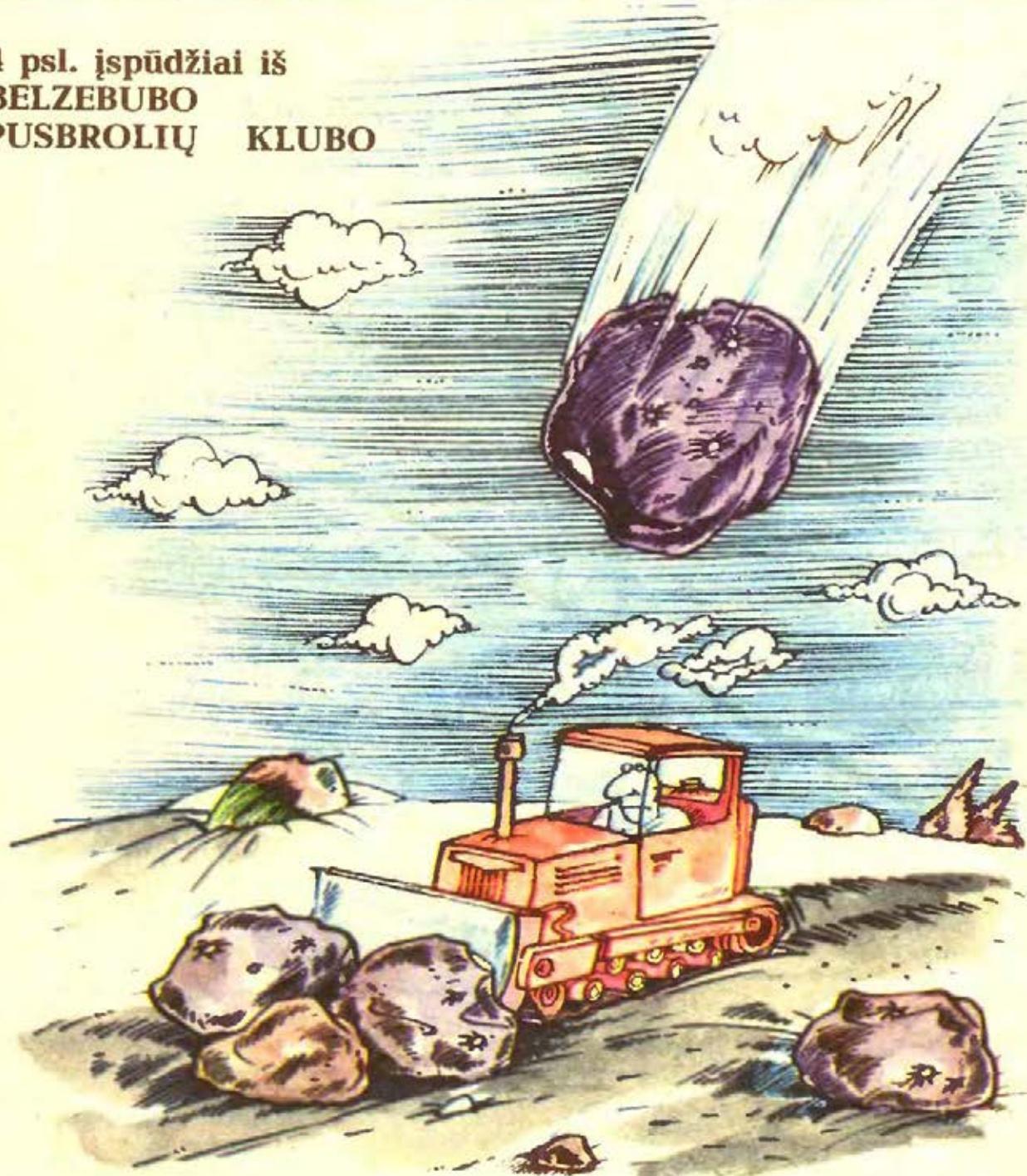
ŠLUOTA

20

SPALIS

90

4 psl. įspūdžiai iš
BELZEBUBO
PUSBROLIŲ KLUBO

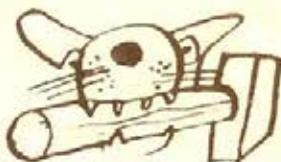

DEŠRA – SSSR
SKAMBIAUSIOJI STYGA

BUVAU...

Buvau aršus propagandistas,
Su kūju — pjautuvu laksčiau,
Kad komunizmas kuo greičiau
Visam pasaulyje nušvistų.

Dabar žmona, ir ta vis uja,
Teisybę rėžia į akis:
„Nereikia, seni, tavo kūjo,
O pjautuvą — šienaut palik!“

NEMIGA

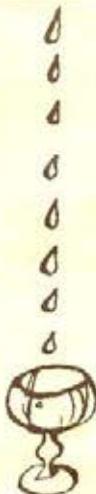
Girdžiu — už lango sodriai laša.
Lietus? O gal girtuoklis lieja rašalą?

Girdžiu — už sienos ulbauja kalmynas.
Ką kirkina? Brunetė? Gal blondinė?

Girdžiu — lėktuvas ūžia. Jel netycia
Pamestų bombą? Ir ji sprogtų ščia?

Baisu. Net pagalvoti nesinori.
Tvanku. Nejaugl būslu pagadinės orą?

Šalin, šalin, nakties nelemtos mintys!
Atversiu langą. Reikia pravėdinti.

Jonas VARNAS

PIGRAMOS

KUNIGAIKŠTIS

Jis Lietuvą gina ir myli —
Paskubom susirentė pilj.

PO ŽYGIO

Zygiavom, žygiavom į šviesų rytojų.
Pavargom. Ellėj pirkti muilo sustojom.

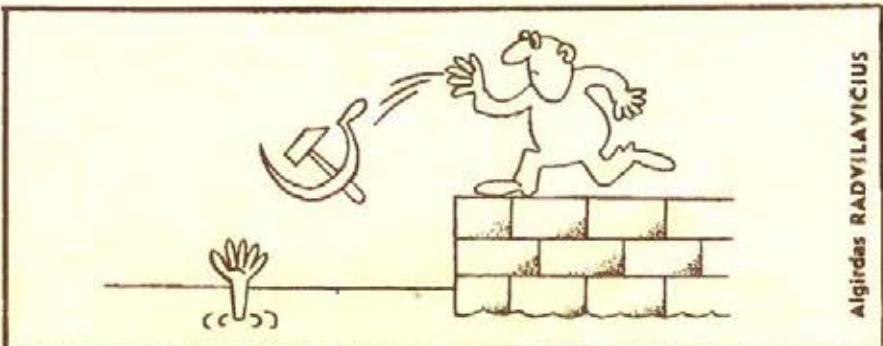
KOL...

Daug kalbų išrēžlam,
Daug išliejam rašalo,—
Asilų daugėja,
Kol gyvena Asillas.

ŠIANDIEN IR RYTOJ

Kai girtas — vaizduoja maršalą.
Pagirioja — tylesnis už maršalą.

Algirdas RADVILAVICIUS

KAS KAM PRIEDAS

Nepagalvokite, kad kramtomoji guma buvo pagaminta nekokybiškai, su nereikalingais priedais.

Baigiantis šiu metų liepal, mano kaimynė M. Baubliene pro „Lietuvos spaudos“ Varėnos skyriaus kiosko Nr. 1 (prie geležinkelio stoties) langus pamatė jau tapusių deficitu [o kas, sakykit, dabar ne deficitas!] kramtomąjį guminę. Žinodama savo anūkų nenušakomą potraukį šiai produkcijai, paklojo pinigus ir kiosko pardavėja pro lango plišį ištumė ant sulenkto storio žallo popieriaus pritvirtintus gumas gabaliukus.

Pirkinių parsinešė namo. Žaliasis popierius buvo ne žalp sau popierius, o 22 puslapiai rusų kalba gerame popieriuje išleista „Lietva segodnia“ („Lietuva Islandien“). Tlk 1990 m. birželio mėnesį pasirašyta spaudai (kokie spartūs leidimo tempai!), išleidėjas — Lietuvos dirbančiųjų socialistinė federacija. „Kūrinio“ autorius — atgimusios Lietuvos nedraugas, revolucioninio judėjimo Lietuvoje dalinės Vladas Blizulevičius.

Brošiūrą redagavo ir anotaciją parašė išdėnal pagarsėjęs barzdotojis sovietinės santvarkos svetimuoose kraštuose apaštala Ivanas Kučerovas.

Vlen šios pavardės nusako ir brošiūros turinį. Tai jau tapęs įprastu nepriklausomos Lietuvos, jos parlamento, vyriausybės, Sąjūdžio ir pavienių atgimimo velkėjų šmeiž-

tas. Tai — paplavų kibiras ant kitaip galvjančių negu jie (o tokiai manau, dauguma) galvų. Neverta nagrinėti puslapiuose išdėstyty "tieses". Ir dedamos iliustracijos kažin ar sustiprina autoriaus žodžių įspūdį! Gal atvirkštai. Norisi paminėti tik 19 puslapyje išspausdinę „tieses“ aplie tankus. Ko jie pasirodė, paskelbus nepriklausomybės atkūrimą. Lietuvos keliuose ir gatvėse — nepaaiškinama. Tačiau Blizulevičius tvirtina, kad 1939 metais jie atvyko APGINTI, o 1944 — ISLAIS-VINTI. Ačiū jiem už tai!

Gelsta kioske šūsnys pasenusių „Tarybų Lietuvos“ egzempliorių. Norisi paslūgti „Lietuvos spaudai“ ir juos parduoti kaip priedą prie bet kokio smulkiaus deficitu.

Kazimieras MARKELIONAS „Merkio kraštas“, Nr. 67, 1990.VIII. 23

„SLUOTOS“ PRIERAŠAS: Kramtomas gumas išseko ne tik Varėnoje. Netruksta tik vadinamosios „rusalėžuvinės“ kultūros.

Spudos plaitoju sluoksniuose brėsta idėja: kodėl josios nerealizavus su kitais deficitiniais gaminiais iš gumes? Pavyzdžiui, parduodamais valstiniene.

Kai?

PIRATAI SENIAI PRIPĀŽINO

LEIPALINGIS /VIII. 23/. Europos kelyje sustoja Lenkijos autobusas. Iš jo išsi-veržia spiečius terbuotų žmonių ir susimeta prie prekystalių gastronomo. Po kurio laiko apskrovę pirkiniuais ir palikę nusiaubtas lentynas, savo autobusu dunda „do Warszawy“.

Ir taip — kasdien. Ir ne tik į Lenkiją.

Išeža ir į Rytus.

Tai rodo, kad kelių bei parduotuvų piratai Lietuvą pripāžino. O jeigu pripāžino, būtina įsteigti lietuviškas muitines.

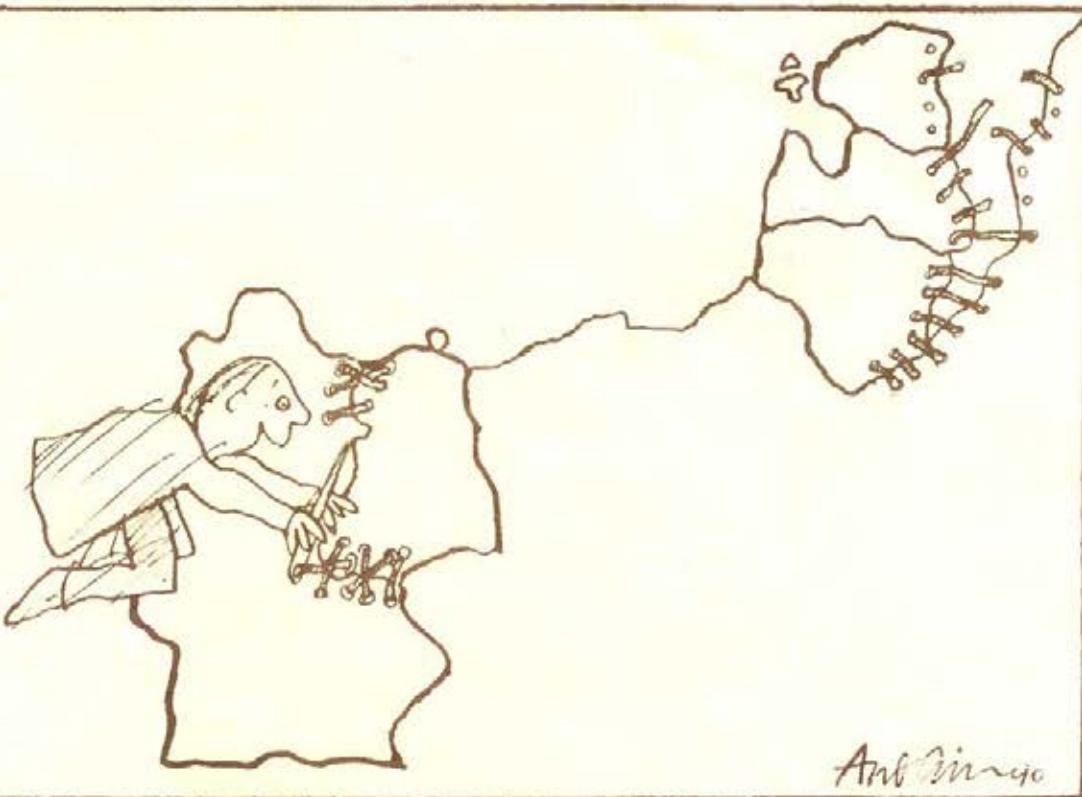
Įsteigti savas, pakeitus svetimias.

PROVOKUOJANTIS APSINUOGINIMAS

VALKININKAI /VIII.25/. Šią dieną traukiniu važiuojantys pro vagonų langus galėjo grožėtis Valkininkų stotyje ant geležinkelio platformų /TSKP/ savimi besigérinčiais sovietų tankais, šarvuociaisiais. Jais, matyt, norima įteigti, jog Europos kelyje yra dar daug kliūčių.

Tokius pat provokuojančius apsinuoginimus regėjome ir rugpjūčio 23 dienos Europos kelyje pasienyje Lazdijų rajone. Prieš daugiautukstantinio būrio akis nž šlagbaumo demonstratyviai skersai plentą važinėjo šarvuociaisiai.

Šie faktai teigia, kad Europos kelyje prasidėjo intensyvus judėjimas.

BLOGAS
EILINIS,
KURIS
NENORI
BUTI
GENEROLU

— KUR NUEISIME, ŽENGDAMI EUROPOS KELIU?
— I NEPRIKLAUSOMOS LIETUVOS TARPTAUTINĮ PRIPĀŽINIMĄ.

Oi, kaip geidžia ponas Č Prezidento posto!
Sapnuose ir pastapčia aukštą kėdę glosto...

Šių metų rugpjūčio 21 dieną, po ilgų sunkių preliminarinių derybių, man buvo paziadėta galirybė susipažinti su šio klubo veikla. Taigi 21 valandą aš stovėjau, kaip buvo sutarta, „be palydovų ir stebėtojų“ Kauno senamiestyje, Zamenhofo ir Kurpių gatvių sandūroje, ilgo, mūrinio, belanglo pastato pasienyje. Pro gudrial iškirptą skylių naujajame Kauno kultūriniame, socialiai kriminaliniame leidinyje „Akis į akį“, aš viena akimi įdėmai stebėjau antrapus gatvės esančius Muzikinės instrumentų muziejaus vartus ir kooperatinės kavinės „Mėta“ duris, o antraja skalčiau šiam lalkraštyste išspausdinėtus:

„SETONAS DABAR MADOJE. IS JO BOTŪ GALIMA TIK PASIJOUKTI, JEIGU VISA TAI NEBŪTŲ PRADĘJ VIRSTI TIKRA MIRTIES MASINA. INTERPOLO DUOMENIMIS, PERNAI IR PIRMUS SIŪ METŲ MÉNESIUS SIAURÉS AMERIKOJE IR YAKARU EUROPOJE ĮVYKDYTA PER 100 ZMOGUDYSCIŲ. SUSIJUSIŲ SU SETONO KULTU. DALI SIŪ MIRCIŲ GALIMA PRISKIRTI NELAIMINGIAMS ATSITIKIMAMS, TAČIAU DIDESNĖ ZMONIŲ DALIS TIKRAI BUVO UŽMUSTI. DAR DAUGIAU, YRA NEMAŽAI JRODYMŲ, KAD KAI KURIOS AUKOS BUVO SUVALGYTOS. SEKTANTAI TUOS KANIBALIZMO AKTUS YADINA „KRAUJO MALDOS LITURGINIAIS BANKETAIS“.

Mane guodė vien tai, kad Vilniuje, savo buto virtuvėje esančioje cukrinėje po cukrumi užrausiai Krašto apsaugos departamentui adresuoti laškų. Žmona, anksčiau ar vėliau, jų ras. O tai bus pagrindas ieškoti mano galimo lavono pėdsakų.

Lylial septynios minutės po dvvidešimt plimų. Sušaréjo stabtelédamas juodas, violetinės langais „Audi“. Trumpą odinį sijonelį mūvinti geltonplaukė pro atsišviesias užpakalines dureles pamoko man. Įsėdau. Prie valro sėdinti antroji geltonplaukė spustelėjo akseleratorą.

— Jums buvo pasakyta turėti su savim aklinius. Kur jie! — griežtu storoku balsu burbtelėjo „odinlis sijonellis“.

Išlstraukęs iš švarko klšenės, padavliau. „Sijonellis“ išslémė iš sijonelio klšenės mažą žalsvą dézutę, kažkokiu tepalu sutepė akių stiklus iš vildaus pusés ir, pabalnojęs jais mano nos, mellesniu baritonu pridurė:

— Būkite gerutis nešnariuoti! Šonus. Ir taip netirtėti...

... Erdvame vestibiulyje su senoviniu veidrodžiu į mane žvelgė žmogus gudromis Žaldoko aklinis ir smarkiai išvystyta Benito Musolinio kaktą.

— Klubo Vyriausias Pusbrolis. — Jis atkiuso dešinės rankos bevardį pŕštą: — Sprendžiant iš tamstos astralinį fluidą amalgamos spirales, turėjel būti kiek aukštesnis, bet vairyste pakenkė skarlatina... O čia — kviečiu klubo Šalpos įnašul... kiek negalla...

Prie durų staktos pritvirtinton žalvarinėn dėžutėn įmeičiau vlenintėlė turėtų dvidešimtentkrublinę.

Vyrausias Pusbrolis rūgčiai vyptelėjo:

— Tokiu atveju pasirink: baras, billiardas, vonia, žaidimų automatai ar video kabina! Šlandien pirmą kartą rodome „Paryžiaus budolio smegmenų pašteto paslaptis“. Jis geriausiai nuteikis agregorinei pajautai vélés apsiliekiimo paslaptynėje.

Didelis belangis kambarys. Tyliai srovena Ravello „Bolero“ melodija. Palubėje sléplinėgal virpa trys geltonos, mėlynos ir žalias šviesos pluoštal. Po jais kabo juodas obuolio dydzio rutuliukas. Po juo milžiniškas, gal pustrečio metro skersmens stalas. Aple jį keiliolkos žmogystų siluetai. Daugiausia moteriskos gimlės. Visi sudėjė rankas ant stalo centre pūpsančio dubens dugnu į lubas.

AKIS I AKI SU KAUNO BELZEBUBO PUSBROLIU KLUBU

— Liesti tik žvelniai, pŕštų galais. O dairysles — bus blogai, — sužypstę man ausin čia atvedęs klubo Jaunesnysis Broliukas.

— Gynimo, mellės ir mirties vardu, amžinosios trijų spinduliu žvalgždės vardu žaukliu tave. — prašenko iš sėdinčiųjų tarpo. — Jeigu jau atvykai, atsiliepik ir apsireikšk...

Palubėje kabojaus rutuliukas plumpsteli ant dubens dugno. Klykteli motoriskas balsas. Vedėjas, ar kaip jų ten vadinti, pakužda:

— Neužmirškite, kur laikote pŕstus, pŕstus... — Ir pakelę balsu tėsia: — Kur paslėpei tai, kas tau jau nebefuri vertės, o kas rūpi telsėtai tavo brolio žmonai ponai Mällinaskienė! O atsakyt Dživos Amalgamos vardu, užkeliku tave!..

Kažkur giliai savyje pajuntu lyg balsą, lyg almaną, ir po mano pŕstais esantis dubuo, tarsi atglijęs, lėtai pradeda šliaužti. Aš noriu tam pasipriekšinti, bet pajutęs pŕstų galuose tarsi silpną elektros srovės dligtelėjimą, atsiduodu vélés vallai. Tik dabar stalo paviršiuje žvelgiu inkrustuotas rādes, Zodiako bei kažkokius kitus ženklus, roméniskus skai-

tmenis. Dubuo [taipogi su padalomis ir kažkokiais ženkiais] stabdoja...

... Sėdžiu su Vyriausiuoju Pusbroliu klubo bare. Kalbamės.

— Kas gali būti jūsų klubo narių?

— Kiekvienas normalus žmogus, tikintis Vlasis agregor, vélés nemirtingumu ir galimybe kontaktuoti su jomis.

— Kas fasai agregoras!

— Astralinė prieities, dabarties ir ateities žinių visuma.

— Jūs žinote, iš kur aš!

— Kvailas klausimas! Tačiau jūs tame savo reportaže neparašysite né žodžio daugiau, nel mes norim. Bet kurios pakraipos požlūris į mus — tik mūsų veiklos reklama. Tad galite ir ironizuoti: tikrai protinas ir visiškas kvailys visada įsitikinę vienodai — kad jiedu protangi.

— Jūsų sėsajos su taip vadinamu „žetonu kuttu“!

— „Belzebubo pusbrolis“ — tik propagandinė iškaba. Kraugo maldos liturgiją mes kategoriskai smerkiame. Mūsų klubo, kaip ūkis kaitinės, save išlaikančios įmonės veiklos diapazonas prasideda beskausmiu dantų pašalinimu, paslepę ar dingusius brangenybių. Išskyurus gaminius iš melchioro, paleškomis ir baigiasi naujų daržovų bei žunų veislų selekcija, bendradavimu su mirslusiu vélėmis, sielų transplantacija ir taip toliau. Žodžiu, dominės visoms liudies ūkio žakomis, kuriomis domėtis ūlandien dar neturi laiko nei Respublikos savivaldybių organai, nel depatai.

— Kur jrodymal, kad jūsų velkla, žvelnai tariant, ne misterija!

— Stai matote prie mano staliuko tą senioką ir merginą odinliu sijoneliu!

— Ji mane čia atvežė!

— Josios kūnan mes implantavome to senio sielą, jo vidinį „as“, o Josios esybė glüdi jojo apvalke. Kas nori pakeisti padėvėtę savo kūną — pinigų negali. Kas nori jų turėti — nepagali kūno. Aš, suprantama, kalbu apie konvertuojamą vallutą.

— Ar būtų įmanoma, pavyzdžiui, manaj „as“ perkelti į vieversėlių?

— Į karvę lengviau. Pietryčių Azijoje tai kasdieninis reiškinys, o mes praktikuojame tik analogijas su žmogaus kūnu.

— Kalp užmegztai su jumis ryši! Jūsų kooperatyvas... atsitrašau — klubas, velnioniškai įsislapštins...

— Kleklieno ménėsio 7, 14, 21 ir 28 dienomis pageidaujantys teateina septintą valandą vakaro į Kauno Rotušės aikštę, kalėjė rankoje laikydamai mirtę ar alijošių. Tačiau kontaktu iniciatyva — mūsų kompetencijos.

— Jūsų nevarginga net Kauno reketininkai!

— Mes ne ta jéga, kurią galima melžti, pažeidžiant astralinės amalgamos fluidų spirales magnetinį lauką...

... Vél akiinių-vazelinino procedūra. Vél trumpai kelionė. Tik ši sykį pésliomis. Mergina su odinliu sijoneliu ir jon implantuota senio siela, atsislėvelindama taré:

— Elkite neatsigręždamas. Kol sukalbésite „Téve mūsų“.

— O jei neprisimenu!

— Tada — daugybos lentelę. Manau, bent iki dvidešimt vieno neužmiršote!

Kai, sukalbėjus poterius, nuslėmiau aklinius, paslėjau bestovjus Rotušės alkštėje. Svič. Laiškodis rodė septynias minutes po penkly.

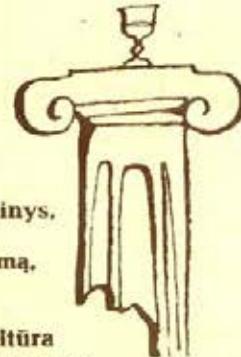
— Viešpatie, — tariau, — kokia ūlandien palaima inicijatyviam žmogul: iš visko galima daryti pinigų! Netgi iš astralinės amalgamos fluidų spiralės!

Netgi iš rašliaus aple tali

Česlovas VALADKA

Stasys JONAUSKAS

MASĖ

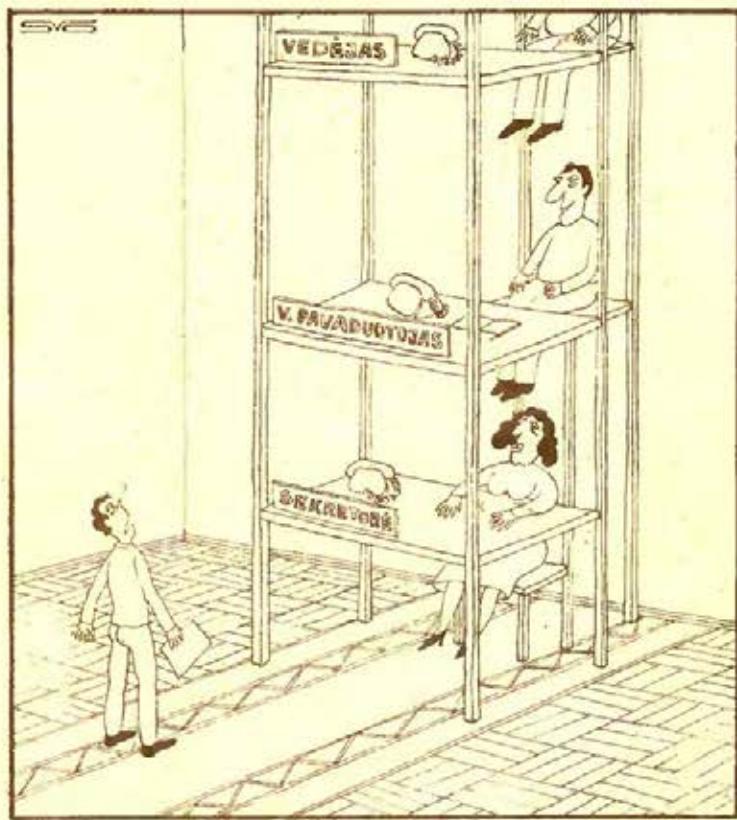
Masė yra tokis daiktas arba reiškinys,
Kuris kiekvienam šį tą reiškia,
Gali būti beformė, gali turėti formą,
O dauglau ką nors — nelabai.

Tenai, kur mūsų nėra, masinė kultūra
Panaudojama ginti klasiniams interesams.
Žmones galima masinti daiktais ar idėjomis,
Bet ne visi jie pavirsta į masę.

Masę gallima minkytis, kepti duoną,
Niekur ji neišnyksta ir ten, kur neliela svorio.
Galima ją apčiuopti, galima nusipirkti
Keletą kilogramų vištos ar karvės masės.

Masę kaip amžinybę — ji turi tvermės dėsnį:
„Uždaros kūnų (dalelių) sistemos masė
Lygi sistemą sudarančių kūnų (dalelių) masų sumai
Ir nesikeičia nuo sistemoje vykstančių procesų“.

Nėra materijos be judėjimo, o judėjimo — be materijos,
Ir apima didelis pasididžiavimas regint, kaip žengla
Darniomis gretomis į rytojų prieš laiką
Plačiosios liaudies masės.

Vladimíras SKREBNEVSKIS

KITAIP NERA IR NEBUS

Daro kiekvienas, ką gali —
Didvyrius arba stabus.
Kas tiesiai, o kas pro šalį —
Kitaipl nera ir nebus.

Liaudies atstovai balsuoja,
Skruzdėlės velka šapus.
Kiekvienas kas gyvąs alsuoja —
Kitaipl nera ir nebus.

Kas kepala, o kas riekę
Nešasi — kas papūs:
Viskas yra taip, kaip reikia —
Kitaipl nera ir nebus.

Žmonės, kam reikia, pritarė,
Gyvena, arba — į kapus.
Kas valgo, kas tyli, kas aria —
Kitaipl nera ir nebus.

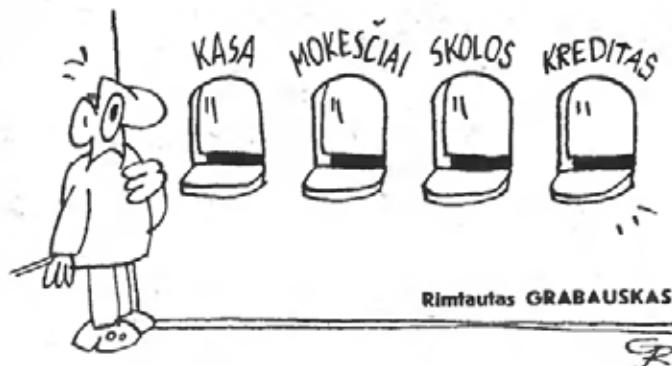
Saulius MALDAIKIS

NAUJAS ŽODŽIŲ AIŠKINIMAS

BERMUDŲ TRIKAMPIS — „JEDINSTVO“, TSKP, LAISVĖS LYGA
ORDINATORIUS — turintis daug ordinų
LAIDININKAS — laidos dalyvis

A. KUNDROTAS

Rimantas GRABAUSKAS

— Spaudoje pilna pusnuogių ir net Ievos kostiumu moterų,— piktinasi pagyvenusi moteriškė..

— Mūsų laikais taip nebuvu,— prateisia jos draugė.

Cia priėjo Kindziulis ir tarė:

— Juk tada drabužiai buvo žymiai pigesni.

Kostas KAUKAS

VIENYBĖ TEŽYDI

Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda.
JOK 4, 17.

Gatvėje sutinku seną pažistamą. Sąlyginai pavadinkime jį Jonu N.

— Girdėjau, prie Sajūdžio plakasi Juozas M., — sako. — Sau-gokitės! — grasinā piltu. — Tai balsus žmogus. Karjeristas... aferistas... ristas... istas... tas... Juo nepasitikėk... ék...

— Negaliu atstumti, nes ir himnā giedame .... vienybė težydi”...

Mandagiai atsisveikiname.

Paėjės gatve gal šimtą metrų, sutinku tą karjeristą, aferistą... ristą... istą... tą Juozą M.

— Girdėjau, prie Sajūdžio plakasi Jonas N., — prakalba, lyg iš rašto paskaito Juozas M. — Sau-gokitės — pagraso kumščiu. — Tai balsus žmogus. Karjeristas... aferistas... ristas... istas... tas... Juo nepasitikėk... ék...

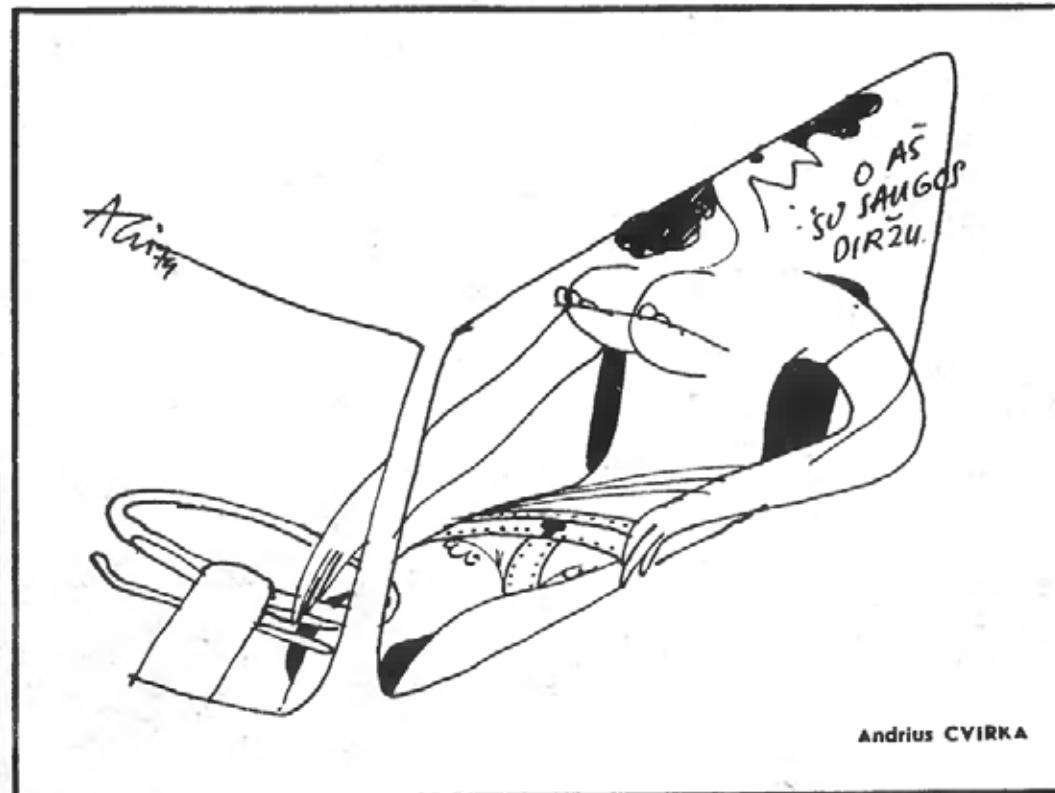
— Negaliu atstumti, nes ir himnā giedame .... vienybė težydi”.

Mandagiai atsisveikiname.

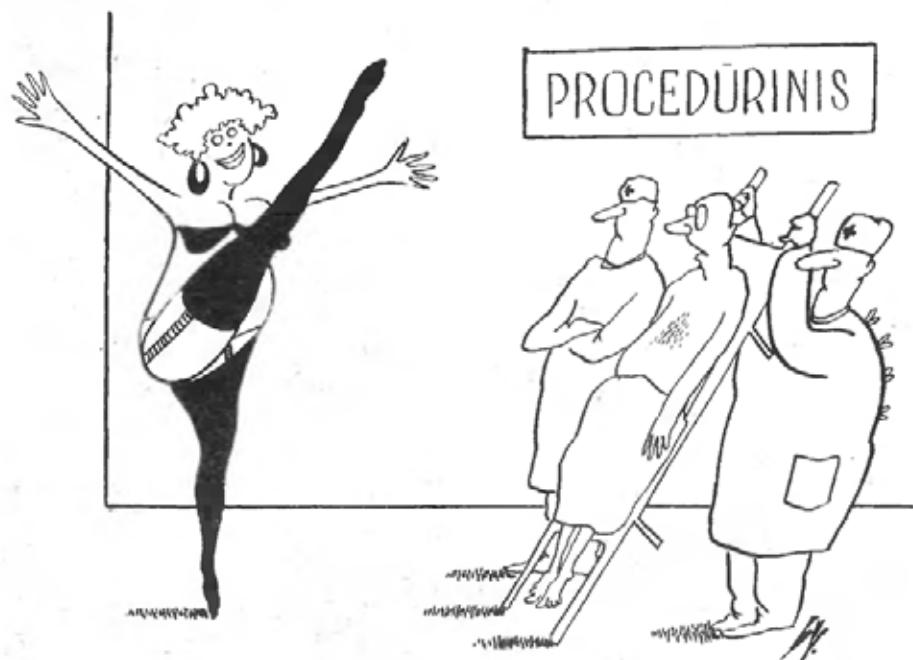
Zengės kelis žingslius, sutinku trečią artimą, tiksliau, matytą. Nežinau nei jo pavardės, nei vardo. Pavadinkime jį Angelu, nes jis tobulas, jis patriotas, o visi kitū — vėlniai, tautos priežal... iežai... žai... ai...

— Niekuo nepasitikėk... ék...

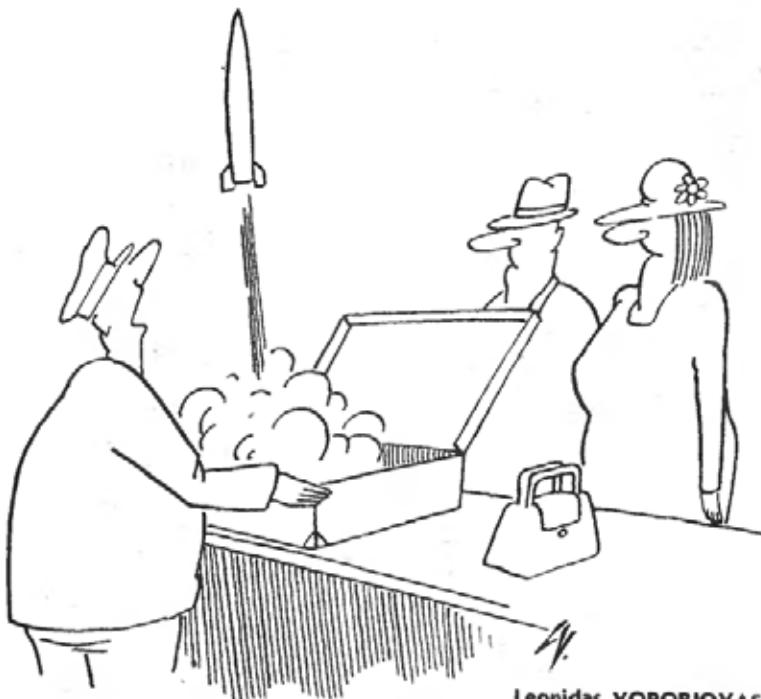
Mandagiai atsisveikiname — vienybė težydi! — ir sprunku į šalutinę gatvię — joje rečiau žmogų sutiksui, greičiau nuelis, kur elnu...

Andrius CYIRKA

Leonidas VOROBIOVAS

Leonidas VOROBYOVAS

Lietuvos „mažumos“ pasipiktinusios: kodėl Sila-
jevas važiavo į Vilnių?

Cia priėjo Kindziulis ir paaiškino:

— Jis — džentelmenas! Juk Prunskienė — moteris...

Kaip Lietuvali pra-
ilsti į Europos rinką?
Visi šneka: neturime
prekių, kurias galima
būtų parduoti už va-
liutą.

Cia priėjo Kindziu-
lis ir sako:

— O grybai?

Susėdė du kaimy-
nai politikuoją:
— Išeina, kad So-
vietų Sąjunga eks-
portuoja labai daug
naftos, dujų, medie-
nos...

Cia priėjo Kindziu-
lis ir taré:

— O ypač peres-
trojkinės propa-
gandos.

Gintautas STANKEVIČIUS

Algirdas RADVILAVIČIUS

Tai naujas rekonstrukcinis chirurgijos skyrius, kurį išsi-
savinę gydytojai šiuolaikiniais metodais galės gydyti Res-
publikos žmones.

Sudirbome normaliai, esame fondinio plano
ribose.

Parduodami kūpūstai „Baltarusiški Dotnu-
vos“.

Ministru Taryba nesupranta, kas darosi: dabar žmo-
nės pradės dirbti ant savęs.

Vieną karvių bandą melšime su elek-
tra, o antrą — dizeliu.

(Iš zootechnikės pranešimo)

Išnuomojame laidojimo reikmenis — žvakides, kilimus,

Padarykite man klostes ant užpaka-
lio.

(Siuvykloje)

Politbiure blogi orai verčia visus
pasitempti.

(Iš nuogirdų)

Einu ant magaryčiu-
Automobilių klubas.

(Iš nuogirdų)

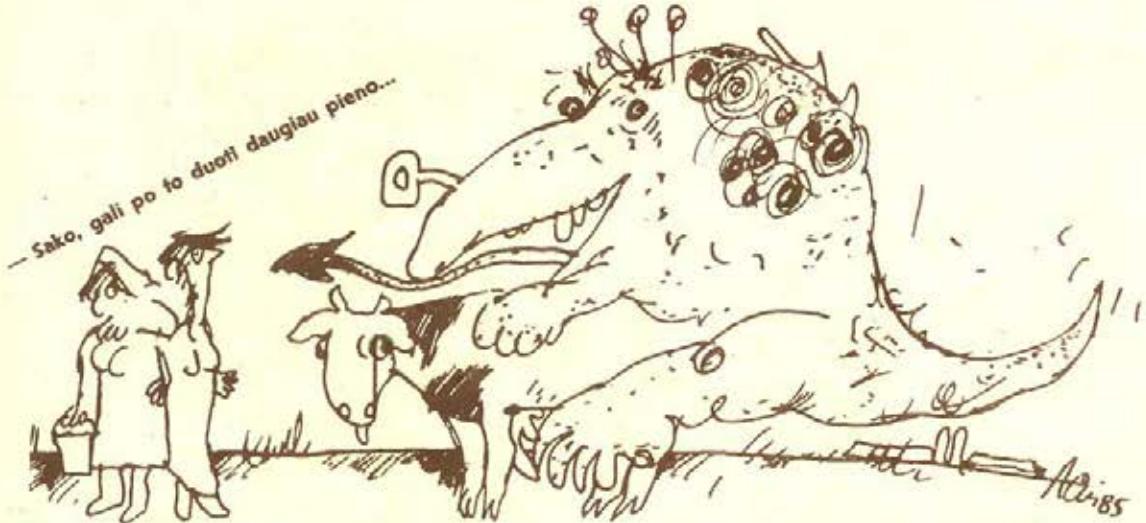
Darbo didvyrio vardą užsidirbau ant garve-
žio.

(Iš nuogirdų)

Norėdamas būti trumpesnis, pasakysiu trum-
pai.

(Iš pasiskymo)

LAUKINĖS ANTIES KIAUŠINIAI

SĄSTIN-

— Draugai, išgerkime už tai, kad nebūtų užmirštas nė vienas liaudės priesakas,— sako Brežnevės banketo metu ir pradeda kilnoti pačiui tai važą su gėlėmis, tai — tortą su padéklu ar lėkštę su užkandžiu...

— Ko jūs ieškote? — klausia vienas sekretorių.

— Zinau, kad reikia išgerti, bet užmiršau, iš ko...

— Iš taurių, Leonidai Iljičiau.

— Tada iškvieskite mano gydytoją.

— Jūs blogai jaučiatus? — susirūpinę sekretorių.

— Ne, tik jis šyrt, nuėmęs taures nuo mano nugeros, visas jas išsinešė,— aiškina Brežnevės.

Užraše V. Z.

GIADA

TSRS viešėjusiemis japonų turistams nutarta parodyti vieną iš moderniausių įstaigų. Vaiksto japonai, apžiūrinėjant staiga krūptelį: iš vieno kabineto sklin da siaubtingas riksmai:

— Allô! Tula! Atsakyk, Tula!

Allô!!

Japonai susidomėjo:

— Kas tai — Tula?

— Tai toks miestas.

— Tol?

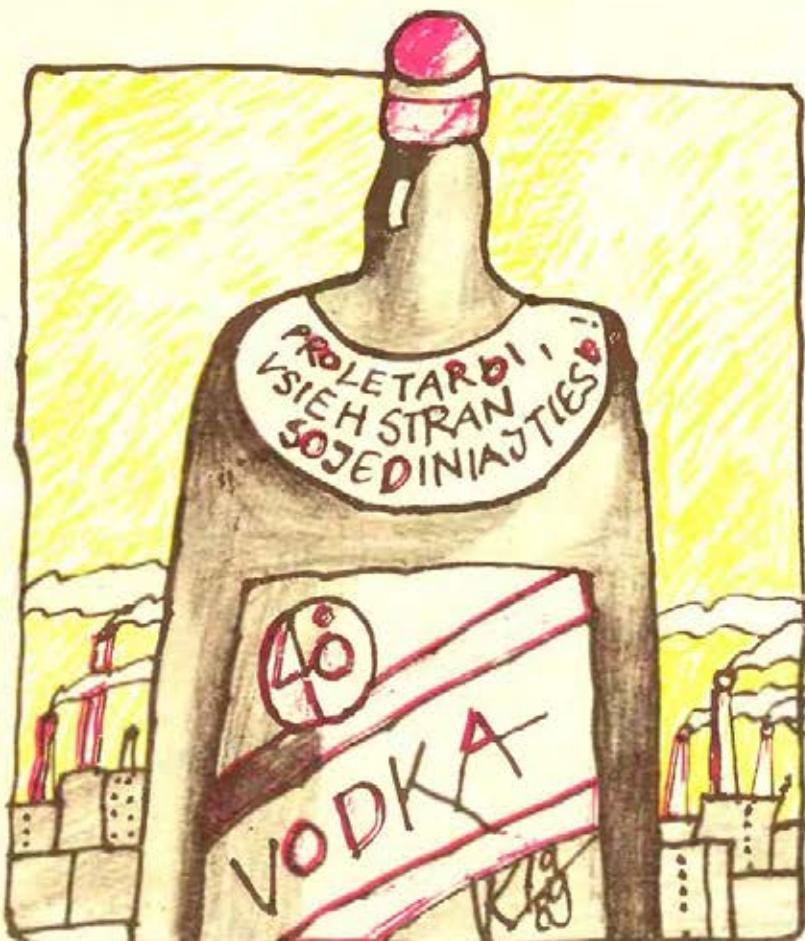
— Apie 200 kilometrų.

— Tai kultūros centras?

— O taipl!

— Tai nejau negalima pakalbėti telefonu?

Užraše V. K.

Valdimaras KALNINIS

SOFA... PUŠYJE

Ivažiuoti į ši mišką paprastiems mirtingiesiems draudė kelio ženkai. O svarbiausia elgulio pareiga buvo parūpinti šernamus maisto. Šerdavo juos visada toje patioje vietoje, kurią liežuvingi dzūkai vadino miško ferma. Svedlai iš medžioklės niekada negrįždavo tuščiomis.

Idiliškā nuotaika kiek trikdė vienas aukštasis svečias. Vos prisiglaudžia prie storos pušies kamieno, vos valandžiukę pastovi — jau ir užsnūsta. O miegas stovint — nei šis, nei tas...

Šeimininkas rado išėtį.

I pušį buvo įkelta ir rūpestingai

tarp šakų paslėpta soja. Aukštajam svečiui tereikėdavo palypėti kopetėlėmis — ir snausk sau į svelkata. O jei kada pykštėlėdavo kriuksejimo link — šeimininkas sakydavo, kad didžiausias šernas kritečia kaip tik nuo aukštojo svečio šuvio

Užraše
Z. MIKALIAUSKAS

KAIP AŠ TAPAU NUDISTE

Humoreska

Moterų pliaže numetu į šalį basutes, nusivelku chalatėli, prisipučiu čiužinį ir atsigulusi pradedu skrudinimosi sezona. Nespėjo pirmieji kaičios saulės spinduliai paglostyt man mano pusnuogį kūną, kai prisiartinti apkiui moteriškaitė pasiteiravo:

— Kiek, ponia, prašot už basutes?
 — Už kokias basutes?
 — Na tas, kur šalia jūsų padėtos.
 — A-a... Bet aš jū neparduodu.
 — Jūs, ponia, manęs nebijokit. Aš tikrai ne iš milicijos.
 — Bet aš tas basutes pirkau čia pat, Palangoj.

— Palangoj?.. Nereikia, ponia, iš manęs juoktis. Tokių basnicių ir pačiam Kaune nerasti. Labai fainos basutes. Sakykit, ponia, kainą...

Taip man besišnekučiuojant su apkūnija moteriškaitė, apie mudvius susirenkia ir daugiau dailiosios lyties atstovui. Jos jau čiupeinėja mano chalatėli, apžiūri pripučiamą čiužinį.

— O kiek jūs duotumėt už basutes? — išsprūsta man iš smulsumo.

— Keturiadasdešimt rė. Aš, ponia, kainą žinau.

Mintyse greitai sumetu: parduotuvėje pirkau už septynoliką, plius minus pelnas 23 rė.

— Sutinku, — galu gale apsisprendžiu.
 — Senial taip, ponia, reikėjo. Dabar svarbu ne pinigai, o daiktas.

Moteriškaitė man į sau įspraudžia keturis raudonus ir patenkinta nusineša basutes.

— O kiek, ponia, prašot už chalatėli? — teiraujas jau kita iš būrio. — Chalatėlis, kaip matau, liuks. Senial tokio leškau.

— Bet jis jums per didelis.
 — Patrumpinsiu, susaurinsiu, ir bus pats tas.

Už chalatėli užsiplėšau trisdešimt penkis, nors Skuode prieš savaitę mokėjan tik aštuonis.

— Aš duodu keturiadasdešimt, — kelia kainą kita pirkėja.

— Negaliu, ponia, preklaujant tragi reikia turėti sąžinę. Chalatėli parduodu pirmajai pirkėjai už 42 rė. Du rublius ji man primeta už sąžiningumą.

Jau visas dundulys pirkėjų klausinėja, ar aš neturiniu prancūziškų kvepalų „Sanel“, tualetinio poplieriaus, šliaužtukų vaikams, bulvinų kukulių. Ko neturiu, atskinėju Joms, to neturiu. Tačiau už padoria kainą parduodu pripučiamą čiužinį, padėvėtą rankinį laikrodį, visai naujus auskarus ir šukas, kurias buvan įstikirtus į plaukus.

Galu gale viena labai įkyri pirkėja paprašo liemenuko ir kelniačių. Siūlo pasakiską kainą. Taip ir lieku ievos kostiumu.

Iš pliazo į buvelnę gržtu tik sutemus, intymiausias kūno vietas prisdengusi pušies šakelėmis.

— Kas nutiko? — klausia pažįstamos. — Apipleš? O gal išpr...?

— Eikit jūs, žinot kur, — sakau Joms. Ir iš abiejų sau paberiu banknotus. — Ištrašau į nudistų partiją.

Pažįstamos žiūri į pinigus ir nemirklioja. Jos nieko nesupranta.

Kita dieną draugės pristojo: tegu aš joms pasakanti, ar reikalingos rekomendacijos įstoja į nudistus.

JULIJUS CEZARIS — MINISTRAS

Kai garsusis Romos karvedys Julijus Cezaris forsavo Rubikono upėlį ir su didžiausia pergale gržo į Romą. Senatas nutarė nušiuostyti jam nosį, padarydamas visos Romos imperijos prekybos ministru.

Karvedžio pečius užgulė nepakeliama našta (senatoriai to ir siekė — čia tau ne karo iaukas!). Iš Nilo slėnio atplaukė didžiai nemalonii žiniai: Egiptas neskuba vežti medvilnės: tegu valkšto tie pasipūtėliai romėnai pliki ir nuogi.

Mieste paskrido gandal: už rankšluosčius, vystykus, užvalkalus, glaudes, paklodes, tunikas teks mokėti kells kartus brangiau grynu auksu ar Trakijoje iškastu sidabru.

Didžiosios imperijos sostinėje kilo šurmulyas (mes, dabartiniais laikais, sakome — panika): pirmą kartą Ilgaamžėje valstybėje atsirado prekių stoka (dabar tai vadinama lotynišku žodžiu „deficit“ — trūksta), pirmą kartą Romoje pasirodė didžiai ilgos elės, pramintos lapės uodegomis.

Julijus Cezaris, garsėjęs gražylyste, išdriso įsisautusiai miestiečių miniai tarsi šiuos žodžius:

— Didžiai gerbiajamos pilietės ir Romos gyventojai! Patalynė yra pirmos būtinybės prekė. O mes (pasirodo, ne tik caras Nikalojus Antrasis štaijai kreipdavosi į savo numylėtą tautą) kainų toms prekėms nedidinsime!

Romėnai murimo. Plebsas (laudis) nuščiuvo.

Prabėgo metai kelert. Patalynės deficitas didėjo. Vieną negražią dieną visa, kas iš Egipto medvilnės, buvo smarkiai pabranginta.

Įsisūbavo, įsisautėjo romėnai, Senato alkštėje surengė šimtatūkstančių subėgtinę, mūsuose mitingu šaukiama. Tada šukų „Salin erkę Cezarj!“, „Salin visus Romos protokratus!“ nešti negalėjo, nes marmuras buvo per sunkus, o trapūs papirusai tam netiko. Romos pilietės ir jų vyrai skandavo:

— Cezarj! Cion Cezarj!

Teko parodyti miniai savo iškilų veidą.

— Gajau Jnliljan Cezarj! Tu mums prisiekinėjai kainų nedidinti. Kur tavo garbingas žodis? Kur tavo išgirtoji teisybė??

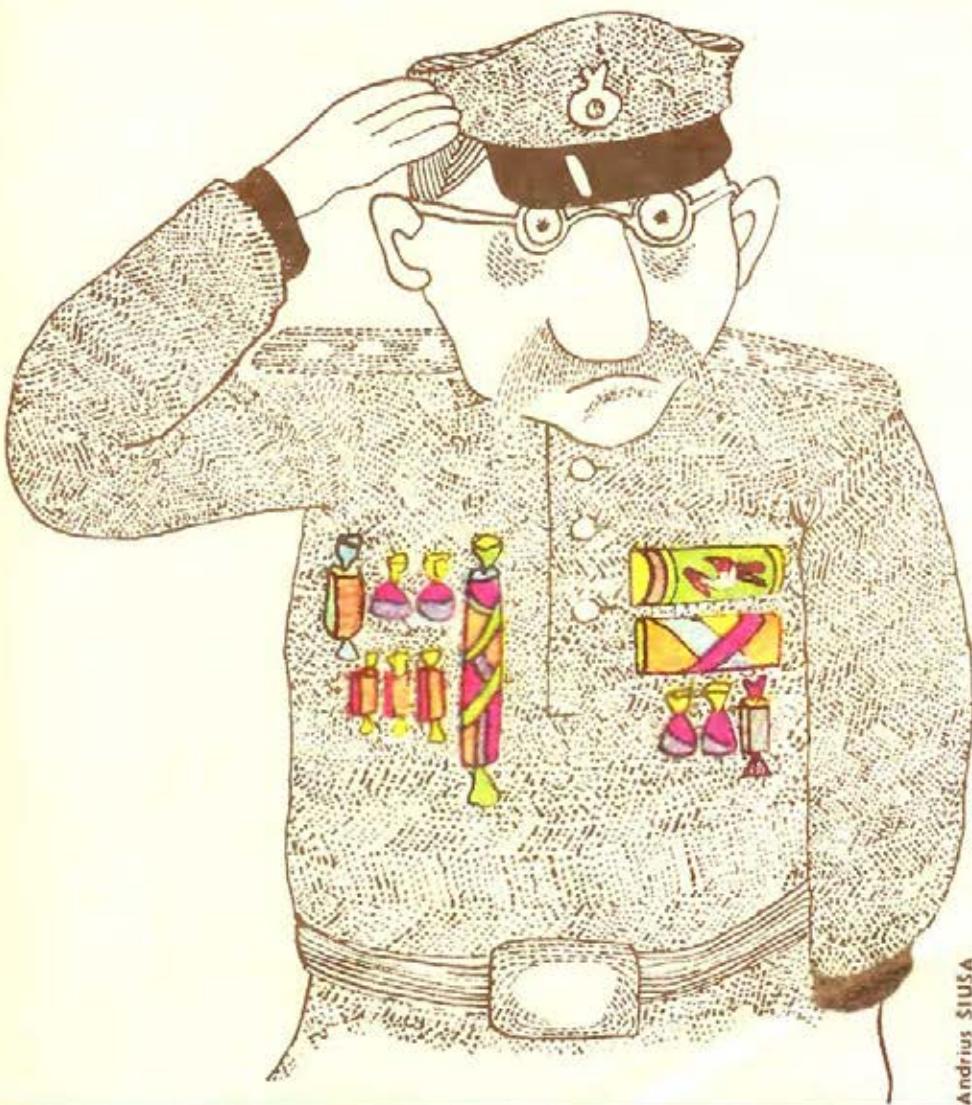
— Iškilniosios Romos moterys ir jūsų vyrai! I jus aš kreliuosi, mano numylėtiniai! Taip, aš jums žadėjau pigią patalynę tada, garbleji Romos žmonės, kai be jos negalėjote išsiversi. Per tuos keletus metus jūs atpratoje miegoti ant baltai baltų Nilo paklodžių ir šluostytis Egipto šveinai švelnučiaiš rankšluosčiai. Medvilnė ir iš jos padaryti daiktai dabar — kuo didžiausia prabanga. O kas reta, tas ir brangus. Sitlap sako pati mūsų prekybos dlevas Merkurijus. Tegu turčiai krapšto savo mañas!

Toks negirdėtas, nematytas išradęgumas paskatino senatą Julijų Cezarj paaukštinti — visų amžių karvedys buvo paskirtas pirmuoju Romos imperijos propagandos ministru.

Telglama, kad Jozefas Gébelas ir Michailas Suslovės — jo palikuonys...

Andrius DELTUVA

Andrius Siūla

Negaliu žiūrėti, kaip neprofesionalai viga prekybininkų kastą. Ypač rudenį, kai prasidėjo didysis vaisių ir daržovių ampiūdis. Neįsigilius į reiką, iškart apšaukti prekybininkus vagimist! Juk galioja savi dėsniai, taisylkės. Pažeisi — būsi griežtai nubaustas.

Pavyzdžiui, kodėl prekių taip žavisi imortiniai valsiai ir daržovėmis? Kad ir pomidorais. Gavę bulgariskų pomidorų vagoną, atskiri prekybos darbuotojai turi gryno pelno. Murašė dvi tonas sveiklausų pomidorų (po 2 rublius už kilogramą), gautume 4000 rublių.

O paėmus tą patį kiekį pomidorų iš vieninio ūkio, asmeninės naudos — šnipštės. Tieki jokialis būdais nenurašysi į nuostolius. Jeigu ir pavykti iš ūkio sukombinuoti papildomą kiekį pomidorų, už juos jau reikiariai mokėti. O kas pinigus vėjais žvalsto? Be to, iš ūkių atvežti pomidorai dažniausiai sveiki, nejuvė ir daug jų nenurašysi. Bulgariski atkeliauja jau gerokai įgedę. Ilgai trunka jų realizacija, ir dalį tenka nurašyti visiškai pagrįstai. Tokie nurašymai — tikros aukso kasyklos. Vandens, smėlio bei kitų priemaišų pretekstu nurašoma dar šimtai kilogramų, ir vėl byra į prekybininko kišenę. Net apytikriai iš vieno vagono galima „padaryti“ per 5000 rublių.

Žinia, mane gali palaikti smežliku. Atselt, neturėjodomy. Deja. Daug metų dirbau daržovių bazés vedėju. Turėjau ir sandelių, už kurį tiesiogiai atsakiau.

Okys siltamiausose prinoko agurkai. Skambina daržininkas. Atvažiuokite, jei neturėtumate transporto. Bildu į siltamius, pakraunam mašiną. Pilną. Prieš tai pasvérę. Nė vienas pardorus sandelininkas netiki automobilinėmis

PROVINCIJOS ISTORIJA

Molėtišklams nespėjus atsitokėti dėl socialiai-kapitalinių „Dvidešimt kapelukų“ uždarymo, pergyventų dvasinį kančią — pirmojo „moralinio genocido“ aprašyti, juos sudrebino iš kitas smūgis. Viešiniame laikraštyje „Pirmyn“ daugeliui teko skaityti poeziją-prozą (sunku iš nusakyti, kas tai) — „Ji ir Jis“. Vėliau Jis tai padavins „vletinės reikšmės konfliktu“, aplinkiniai — Ilaudžiškal-rietiūnėmis, o Jai tai pasirodys esanti polemika. Vieni smerks Nijolę Antanavičienę — laikraščio „Pirmyn“ korespondentę: kategoriska, linkstanti į kraštutinumus, aštrialiežuvę. Kitieems gi rajono savivaldybės prezidiumo pirmininkas V. Ciesiūnas pasirodys tikru brežnevinių laikų socialistinės tévynės imperialistiniu priešu...

Gal nerelkėtų Jo ir Jos situacijoje ieškoti kaltų. Juolab kad sunku surasti ir velksmo užuomazgą: žmonės šneka, kad jos žaknys nusilesta kažkur atgal, dar į stagnacijos laikus.

— Kodėl jie santykius alškinasi per laikraštį. Galėtų sueiti į krūvą ir pasikalbėti. Popierius ir taip néra. Kas bus, kai visi pradės didumo sulig V. Ciesiūno feljetonus rašyti! — dažno molėtiškio komentara. — Dviejų ambicingųjų glnčas, — nustatė diagnozę. Bet...

Rajoniname laikraštyje „Pirmyn“ paskelbtas originalus Molėtų rajono savivaldybės tarybos prezidiumo sprendimas „Dėl rajono laikraščio „Pirmyn“ statuso“.

Rajono savivaldybės prezidiumas pasirinko „aukščiausiojo valių ir galių“ spręsti NEPRIKLAUSOMO LAISVO LAIKRAŠČIO likimą.

Provincija lieka provincija. Tačiau, perskaiciusi sprendimą, išsižlojo ne tik Nijolę Antanavičienę, kuri, anot V. Ciesiūno, neatvyko į kviečtą posėdį, nes atostogavo, bet ir dauguma redakcijos darbuotojų: kas gali kliktis į nepriklausomo laikraščio darbą ir spręsti jo

atėti! Ar nesusilaiks šis konfliktas „Dvidešimties kapelukų“ uždarimo sukeltu rezonansu? Juk sprendime figūruoja netgi tokios išvados: „Darbas nepilnai atitinka nūdienos reikalavimus. Rajono laikraštyje dažnai spausdinama mažai reikšminga, paviršutiniška, rajono gyventojams neaktuali, neįdomi, o kartais ir nesuprantama medžiaga. Jame pasigendama gilesnių probleminių straipsnių. Aprašant rajono gyvenimo įvykius neretai stinga kūrybinės minties ir dvasingumo“.

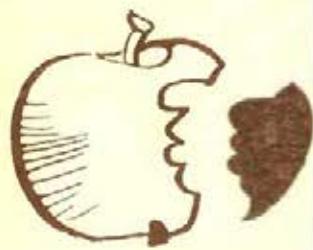
O kalp ne specialistai galejo objektyviai ir profesionaliai įvertinti rajoninio laikraščio darbą, ir ligi žiol lieka mīslė. Juolab kad iš sprendimo paaškėjo — baigsis ir leidinio nepriklausomybės dienos, nes pirmasis nuosprendžio punktas įvardija: „Prirtarti pateiktam rajono laikraščio „Pirmyn“ statusui ir pateikti jį tvirtinti rajono tarybai“.

Sprendimas susilaukė reakcijos. O Nijolės Antanavičienės paraštas sprendimo siifras ir nuomonė kaip yra dūrė rajono savivaldybės pirmininkui V. Ciesiūnui. „Mes, Vidmantas Ciesiūnas ir kiti...“ straipsnyje priėmė kalp asmeninį įteidimą, „eilinį“ pašilkavimą“ ir lygiai po dešimties dienų (giliai, kad ne po trylikos) laikraštyje pasirodė atsakomasis V. Ciesiūno žodis „Nijole Antanavičiene, nejuoklinink ūmonių“. Feljetonas, užėmės puslapį rajoninio laikraščio ir į ugnį dar jyplys ailejaus. Miesto meras laikraštyje „duoti keletą patarimų ir pamokymų“. Bet, specialistų nuomone, vloetoje žodelio „feljetonas“, geriau būtų tilkęs „moralas“, kurį tieslog galima pavadinti „keletas patarimų laikraščio redaktoriaus pavadiuotojai“.

Bet vis dėto — „Nijole Antanavičiene, nejuoklinink ūmonių“ — būkime solidūs ir džentelmeniški...

Ir vėl: ne toks jau „vletinės reikšmės konfliktas“.

Zita PALIUKĖNAITĖ

MUŠA – BÉK, DUODA – IMK

svarstyklėmis. Medinė dėžė sveria 700—800 g. Su daržininku sutariu, jog už dėžę „numesim“ po kilogramą. Apie 12—15 kg turėtų likti man. Nesėjų įvažiuoti pro bazės varus, skambutis iš centro: pusę mašinos palikti bazėje, t. y. vaikų darželiams, darblininkų valgykioms, restoranams.

Nesėjų išvežioti po parduoutes tos puses mašinos, kai į bazę pradeda važiuoti „svečiai“. Visus turu pavažinti žviežiai agurkais. Ir dar delikaciai buvau perspėtas, jog iš kai kurių pinigų imti nedrįsčiau. Aš supratau ir nuoširdžiai vykdžiau nurodymus. Po trijų dienų išparcellavau visus agurkus. Ogi vloetoj 12—15 sutraupyti kilogramų — 67 kg nuostolio! (67 kg x 3 rb = 201 rb.) Belėka pridurti, jog tu žviežių agurkų valkučiams paskanauti neteko. Neteko jų paragauti ir darblininkams.

Kita kartą būdu į Šiltinamius jau viską geriau apgaivojės. Klūsenėje šlama rudas banknotas, o sakvojaže žoklinėja arménisko butelis. Tik atvykės, ištraukiu arméniską:

Aplaištykim agurkus, kad gerlau derėtų, ir į mano mašą dosniu nubyrėtų.

Daržininkas suprato. Priėjo prie kabaničių agurkų. Yleną nuskynė, per pusę perpjovė.

Savo puselės vidurį išpjovė. Tiki dabar supratau, jog daržininkas net taureiés neturi. Pripyliau. Susipylė vienu mauku ir taurei užkando.

Nebeprisimenu, kiek tu taureili suvalgėm, bet Šiltinamye visai apšilom. Nužūrejės, kad nematyti pašalinė akis, rudajį banknotą įkišu daržininkui į klūsenę. Stoviu ir vebienu: „Kiek negaia“.

Susvérė. Surašém, sukrovém. Bet tiesiai į bazę nevažiuoju. Pradžioje apsilankau parduoutuvėse. Už tai tą pačią dieną atsiduriu pas vyriausiąjį ant klimatėlio. Teškaujue!

Šikart man liko 114 kg x 3 rb = 342 rb. Minus 100 rb daržininkui ir parduoutuvų vedėjoms už paslaugas. Gryno pelno — 128 rb. Kadangi aną kartą apturėjau 200 rublių nuostoi, padariau gana solidžią pažangą.

Yėlau prasidėjo obuolių. Viskas kiostesi kaip su agurkais. Bėda, jog obuolius reikėdavo suvežti į bazę. O bazėje dirbo apie 60 žmonių. Ir nėšė, kas netingėjo. Apie pelnų nesvajojau, galvojau, kaip išbristi sau-sam.

Išeitį randu. Superku iš ūkininkų po 10 kap. ir iaukiu pavasario. Kai kainuos po rublių kilogramas. Dvylikai tonų taip iaukau. Valgo, kas netingi. Negi galiési darbo draugams.

Liks ir man koks atliekamas rublis „Zaporoziečio“ padangai, nes su juo lakstau valdiškais reikalais. Liko. Pavasarį, kai obuoliai kainavo po rublį, pradėjau prekiauti savaisiais. Deja, iš 12 tonų buvo belikę 3. Vis dėlto liko per 800 rb pelno.

Panašiai prekiauvau ir vynuogėmis, siyvomis, bananais, arbūzais, citrinomis, česnakais... Buvo daug tokų prekių, kai nei apsversi, nei papigintai nupirksci. O bendrabutis ne tik neša, bet ir valgo. Ne tik valgo, bet ir neša... Nieko neapskusi, o išsisukti reikia.

Taip ir supainioji valdiską kišenę su sava. Tokia sistema. Taigi, voglau jelgu ne itin stambiu, tai bent jau stambiu masiu. Tik ne laikykite visų prekybininkų suktiems. Nes jei vedėja neprilims vogtų pomidorų, sūrių, mėsos, o pardavėjos neapsvers — visas koletyvas dirbs tik iki pirmos revizijos. Per ketertą mėnesių liktume be vaistinės prekybos.

O privačios dar nera.

Panėvėžio daržovių bazės eksvedėjo V. Medišausko paporūnimus jām neprāstant išguldė Rimvydas RIMEIKA

Antanas BUNIKIS

Saké — ne mano kiaulės, ne mano pupos, sakême — mano kiaulės, liaudies pupos, sakome — mano kiaulės, mano pupos!

Trupinant didžioji trupinių dalis nutrupa tiems, kurie trupina.

Pažanga: anksčiau išgerdavo, dabar — neišsipagirioja!

Mellės evoliucija: meilė + meilės trikampis + meilės daugiakampis = AIDS.

B. GUZAITIS

Kunigaplis

Linksmos minties savaitraštis

Redaguoto Redaktoru Taryba, keter Jul. Balsas rankai vadovaujant

ORATORYSTĖS PAVYZDŽIAI

Harmonizacija. Tai — pirma. Potencialas. Tai — antra. Toliau.

Suverenitetas. Tai — pirma. Rémuose. Tai — antra.

Toliau.

Raisa. Tai — pirma. Maksimovna. Tai — antra.

Sudaryti išėjimo mechanizmą. Tai — pirma. Kad jis nevelktų. Tai — antra.

Toliau.

Sutrumpinta stenograma

— Utii-tii-tii! Plieki kaip vyriausybė parlamentą!

Ignas MARTINAITIS

**PARLAMENTINĖS VIZIJOS
BŪTI SKANAUS MAISTO DEGUSTATORIUMI, DAR
NEREIŠKIA GERAI NUSIMANYTI APIE ŽEMĖS ŪKIO
REFORMOS SUBTILYBES.**

KAS
BUVO
SAJŪDŽIO
PRADININKAS

Kiek iečių sulaužyta, kiek prikalbėta, prirašyta siekiant įrodyti, kad būtent „Aš!“, o ne kas kitas yra Lietuvos Sajūdžio pradininkas, „ikvépėjas ir organizatorius“. Juo skelbiasi ir mokslininkas, ir menininkas, ir filosofas, ir teatralas...

Zmonės trokšta garbės. Laibau, negu oro.

Kam gi ginčytis, kas pirmasis...

Nei vienas, nei kitas, nei trečias... dešimtas Sajūdžio nekūrė.

Sajūdžiui pradžią davė 1939 metų rugpjūčio 23-oji.

Štai kas jį sukėlė!

IŠ TARYBINĖS POEZIJOS AUJKSO FONDO:

„IZ JUŽNYCH OBLASTEI SOVIETSKOVO SOJUZA VSIO BLIŽE K SEVERU ŠAGAJET KUKURUZA!“

KARVĖ SU PELEKAIS

ŽINIOS IŠ FERMU

Dėl rūpestingo neplaidumo fermoje kilo gaisras. Suliepsnojo lauke sukrautos dvi stirtos šiaudės ir taip sudegė 200 tonų šieno.

Tad nenustebčiau, pamatęs karvę su pelekais, kuriais, padedant uodegai, sekmingai ji atremta bimbalo bei gylių atakas.

Kaimas žengia nauju keliu.

„Prie Nemuno kitas
Išaušo jau rytas...“ — prieš eilę metų raše poetas.

G. G. Poniu ir
Panelių demesiu!

Nuostabiai pigiai
atliekamas

ilgalaičis
plaukų gar-
banojimas

su garantija pusei metų.

Zanavykų 9 b. 2.

**DERLINGOS
PERSPEKTYVOS**

Medikų teigimu, paskutinės šio mėnesio dienos palankios sergantiems nervų ligomis. Nurodytomis dienomis jie, sergantys nervų ligomis, galės dažniau apkandžioti praeivius bei paskleisti dar kvallesnių politinių pareiškimų.

PPP

/Patarimai pradedantiems poetams/

— Ką daryti, kad tapčiau nepakartojamu?

— Nieko nedarykite. Sugerbekite išlikti tokiu, kokiui esate. Tik šitaip tapsite nepakartoja-mu.

KLAUSTI GALI KIEKVENAS

Šiuo metu rugpjūčio 26 d. Lietuvos televizijos išėjimo „Sekmadienio ryta“ buvo pateiktos ištraukos iš Kauno įvykusių mitingo Santakos aikštėje. Vienas oratorius pareiškė:
„KAUNAS — LIETUVOS SIRDIS“. O kas Lietuvos galva ir plaučiai?

A!

Rugpjūčio 26 d. Vilniaus radijo literatūrinėje išėjimo menininkas pasigudė:
„MENININKAI DABAR NIEKO NETURI!“
Ir talento?

P. S. Minėtiems asmenims primename, kad klysti ir klausti gali kiekvienas.

Ignas MARTINAITIS

Aukie:
— Ponute... Laikas vaikui mažinti... Gal palimsi...
Motina:
— Aš su savim pieno nesinešioju! Važiuok į Pieno centrą!

KEIČIAMĮ

LIETUVOJE ESANTYS DESATININKAI

I KREMLIAUS RADIJO IDEOLOGINĖ INVAZIJA

UŽ 3 KILOGRAMUS LAŠINIŲ P A R D U O D U IMPORTINĘ PLATFORMĄ.

SPORTO RŪMUOSE

GRŪDINIŲ KULTŪRŲ

DERLIAUS ŠVENTĖ „VARPA — 90“

Nugalėtojams apdovanojimus įteiks Mūsų Lietuva — 90.

Dalyviai ir žiurovai iki 16 m. neleidžiami.

Surinktos lėšos bus skirtos apmokėti už projektą paminklui „20 kapeikų“ atminti.

JAUNASIS

Jisai optimistas. Jo dalai
Dar palikti medaliai.
Karjerai niekas maišyt ne-
gali —
Kilmingą tėvą turi.
Ir kale...

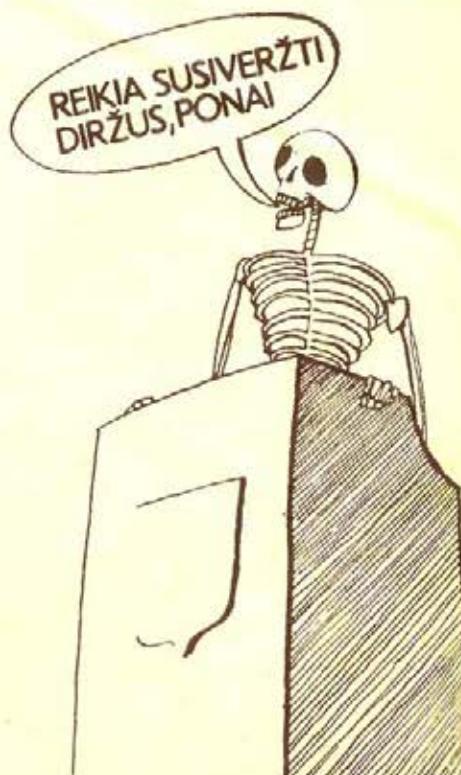
NET TOKIA NUOTRAUKA PERNAI „ŠLUOTOJE“ BUVO TABU

JEIGU TAMSTA SUSITIKSITE DAILININKĄ ALGIRDĄ ŠIEKŠTEITĘ, PASAKYKITE JAM, KAD ATNEŠTŪ KARIKATŪRU.
LAI NEŠA JAS ADRESU:
VILNIUS,
BERNARDINŲ G. 8/8
„ŠLUOTOS“ REDAKCIJA.
ACIŪ!

Ūkio Bankas

jsteigtas 1919 metais

Dirbk ir taupyk, būsi turtinges. Visi indėliai apsaugoti žeme, namais, fabrikais ir kitu turtu. Ūkio Banką rasi kiekviename apskrities mieste.

Gintautas STANKEVICIUS

PARADOKSAS

Artėjo karo pabaiga. Aš — Vokietijos žemėje. Parašiau laišką mano ir nė sapne nesapnavau, kad Joniškio (dab. Molėtų raj.) ryšių skyriuje jis susidurs su motinos laišku, kurį ji man siuntė... iš tolimos tremties. Nei aš žinojau, kad ji dar 1941-aisiais su tėvū ir šešiais vaikais buvo išežta, nei tremtinė motina žinojo, kad jos sūnus tapo Raudonosios Armijos karininku ir nužygavo net iki Berlyno prieigų. Ryšininkė motinos laišką peradresavo man į dailinį, o maną — į Aityt.

O juk buvo ir ankstyvas 1941 metų birželio 22-osios rytas. Vilniaus gatvėse dar žvietė žibintai, kai skočiuoti dviračiu pradėjau savo kelionę pas tėvelius į Joniškio valšiaus Garšvėnų kaimą. Iki teviškės beiko per dešimtį kilometrų. Čia — gaivi žaluma, ką tik patekėjusios saulės spinduliuose besimaudantį, tieslog dainuoti norisi.

Orino ežero pakrantėje pasitinka pusantratonė. Nepažįstami vyriškiai greitomis manė su dviračiu įsodina į kėbuią. O netrukus pasodino į Joniškio dabokę ir į Švenčionių kalėjimą. Už ką! Niekas nieko nežino. Toliau — dar gražiau: iš šio pergruosto kalėjimo jau kiltą dieną traukiniai visą būrį į mane panašių — į tolimąjį Vologdą.

Ant dviejų ankštų narų ir grindų — tiesiog sausakimša nesuvokančių savo padėties, senų ir jaunų, o aš — visų jauniausias. Vie-ninteliši grotuotas langeliš. Prie jo veržės veržiasi įkalintieji — pakattomis nors gurkinių grynesnio oro įkvėpti. Rudeniopas kalėjime pasirodo nekiesta viešnė — vidurių šiltinė. Kameruoje tvyro nepakeiliamas tvaikas. Sunkiau sergančius, išsekusius kasdien višneša, o jų vletas užima kiti... Susirgau ir aš. Prižiūrėtojas iš kameros leisgyvį nutempė ten, iš kur niekas nebeše idavo. Tai buvo atskira kamera, kur vieni merdėdamai dar judėjo, kiti jau buvo atsilaip. Prie sustingusio prieinė prižiūrėtojas ir geležine lazda pokštėli per galvą. Įsitikinęs, kad jau daugiau nebeatiksikels, už kojų ištempla lauk...

Gal po poros dienų į kamerą įėjės prižiūrėtojas nustebė, kad aš dar gyvas ir sėdiu sau tarp lavonų! Pakvietė kalėjimo felčerę. Ji pasakė: nugabentį į izoliatorių. Čia pajautau nepažįstamos moters, gal ir motinos, rūpestį. Matyt iš namų ji atnešdavo vaistažolių, o felčerės bulvinės „lepišoškos“ tiesiog ištrypdavo burnoje. Jau ir ant kojų atsistojau. Tuomet mane vėl nuvedė į tą pačią kamerą, kurioje buvau dar sveikas. Čia teradau keliis iškusuos gyvus, tarp jų į Švenčionių Bielinį [vardro neatimsenu], kuris bent žinojo kaitinimą. Jis buvo mokytojas ir 1930-aisiais, Lietuvos Didžiojo koinaikštio Vytauto jubiliejinių metais, dalyvavo statant paminklą...

Éjo jau 1942 metų vasara. Dieną ir naktį tamponas pas tardytoją, aš nebeturėjau vilčių ištrūkti į laisvę. Atsakinėjau į įvairiausius man visiškai neaiškius klausimus. Tiki vieną dieną prasivéré kameros durys, pasigirdo skambus prižiūrėtojo balsas: „Danilevičius Jevgenij Ivanovič, vėžiam!“. O tai relikė, kad buvimas čia baigėsi. Gal toliau tėsis golgotos keliai, o gal... laisvė! Likimo draugai pašnibždomis sakė man giminė adresus, prašė perduoti žinias apie save. O tardytojas buvo itin mandagus, nef cigarečių siulė, nors aš nerūkiau.

— Tai štai, Jevgenij Ivanovič, — kalbėjo jis. — Tu jaunas, reikalingas mūsy Šventajam karui prieš hitlerinius okupantus. (Čia pirmą kartą sužinojau, kad vyksta karas!) Gorkio srityje kuriasi lietuviškoji divizija. Nularėme tave ten nukreipti...

Pakeliui į Vologdos karinį komisariataj zvarbus vėjas skverbési pro palaikius kalinio drabužius, išsekusi mėtę į šalis. Prie lentinių kiosko šalyte drikėsi ilgos eitės. Giausados į skarmalus suvyniotus kūdikius, rankose spaudsamos korteles, išbadėjusios, ligu iškamuotos motinos krisdavo, nesulaukusios išganingojo duonos davinio. Vaikai klykė „Mama“, tuo tarpu iš stingstančių rankų kiti kaulėtos rankos ištraukdavo duonos korteles...

Besikuriantį 16-ąjį Lietuviškąją diviziją suradau Balachnos mieste prie Volgos. Reikėjo nacionalinių karininkų. Dažinio vadovybė atrinko 135 karius, baigusius gimnazijas. Patekau ir aš; 105 karlūnai, išlaikę vaistybinius egzaminus, gavome jaunesniųjų leitenantų laips-

nius. Ir — į frontą...

Baigėsi karas. Gavės pirmasias gyvenime atostogas, 1946-aisiais vykstu pas saviškius. Prieš tai užsuku į namus, į Garšvėnus. Štai ir sodyba, iš kurios prieš penkerius metus tėvus su sesutėmis ir broliukais ištrémė nežinia už ką. Namai ir tvertas apardytini, kiuonas ir pirtelė sugraiuti. O kur du didžuliai beržai, tėvo sodinti, kai jis, savanoris, gavo 7 ha žemės! Viename gandrai vaikus perėjo...

Beržai nupjauti.

Nyk...

Dvi savaitės kelėlavau į Altajaus kraštą, į Talmenkos rajoną. Iš ten dar 20 kilometrų pėsčiomis į Šiškino kaimą — motinos tremties vietai.

Džiaugsmo ašaromis apsiplė mama, pamačiusi mane gyvą ir sveiką, net su karininko antpeciais. Buvau prisieges visus ordinus ir medalius, kad iengviau išprāzyčiau atiduoti Motiną. Pribėgo broliukas Algirdas, kuris vos bepažino mane. Kitos sesutės ir broliukai buvo iškeliau maisto Obės upe į Barnauį.

Aplūrėjau namelį iš rastų nuopjovų. Pro piyšius šviipavo vėjas. Kiek aprimusiai motinai pasakiai, kad važiuosim namo. į Lietuvą. Mama nušvito, bet dejavo, kaip bus su vaikais, kurie iš Barnauio sugrižti po kelių dienų. O mano atostogos baigiasi. Čia viena tremtinė, gyvenusi kaimynystėje, apsiėmė vaikus pagloboti, koi aš atvažiuosiu jų atsuumi.

Ir vėl varginanti keiliė ilgais bégiais, pačiais įvalriausiais vagonais ir ant jų stogų. Bet, brangi mama, važiuojame į tévyne!

Namuose, kolūkyje relkėje darbo jėgos, tad mamą mielai priėmė. Be to, atkasusi pasiėptą siuvamą „Zinger“, iopé nudėvėtus drabužius, siuvo kaimynams. Mano vaikystės draugas Lipinskas, tuo metu dirbęs apylinkės pirminku, parūpino jai pasą. Galiausiai ir penki broliukai bei sesutės gržo namo.

Tačiau gai po metų motiną iškvetė rajono saugumas. Pradėjo tardyti, kaip ji pabėgusi iš tremties. Sužinojė, kad aš, sūnus, — karininkas, praėjės fronto kelius, kuriam iškai motiną paliko ramybėje...

1948 metų vasarą motina atvyko į Gardiną, kur aš tollau tarnauvau karluomenėje. Ji papasakojo, kad buvo atvykę saugumiečiai, norėjė vėl ją vežti į Sibirą. Tačiau naktį paslēkė basai per sniegą pabėgti pas kaimyną Jusį į kurį iškaičiai siapsytis...

Pasiūliau mama likti pas mane, kol viskas aprims. Ji pasilikio, bet skaudžiai jaudinosi dėl namuose iškusių vaikų... Netrukus mane iškvetė Gardino sritys saugumas. Klausinėjo, kaip į Lietuvą gržo motina, kaip ji atsirado pas mane. Laimei, atsargai iš kolūkio, kur motina tremtyje dirbo, pirminkino buvau gavęs pažymą, kad jis nepriestarauja, jog jis už ūžių išvyktų į Lietuvą. Žinojau, kad tokia pažyma negalioti, bet dėl visa ko laikiau. Saugumas ją paémė. Mamos daugiau nelietė. Nukentėjau aš pats: buvau pašalintas iš Maskvos užsienio kaičių instituto, kur neakivaizdžiai studijau anglių kaičių. Divizijos kontrvalgyba kibo, kodėl studijuoju „prieš“ kalbą, o ne marksizmą-leninizmą... Su neigiamu charakteristiką demobiliuotas iš armijos, tačiau stalinizmo metais kiekvienu momentu galėjau būti suimtas, ilgą laiką negaijėjau išsidarbinti. Tačiau mano vargas nepalyginamas su tuo, ką patyrė Mama.

1965-aisiais tėvų namuose apsigyveno nuomininkas — vadinanamasis llaudies gynėjas A. Valantavicius. Susiginčijęs su mano broliu, antrą grupės invalidu, ji mirintai sužalojo iš anksto užtaisytu medžiokliniu žautuvu. Ką galėjo jausti motina, užauginus alkanoje tremtyje sūnų... Molėtų rajono llaudies teismas žmogžudžių nuteisė 8 metams griežto režimo. Bet buvusio střibro žmona pasamdė Vilnius juridinės konsultacijos advokatą M. Birinčiką. Byla buvo peržiūrėta kitose teismuose. M. Birinčikas advokatavo, kad nuteistasis esas nusipeinęs žmogus — buvęs llaudies gynėjas, TSKP narys, o jo auka — ateit — iš tremtinų šeimos. Ir žmogžudžiuliu bausmę sumaišino iki pustrečių metų, atliekant bausmę bendro režimo pataisos darbų kolonijoje. Skausmingai verkė motina teismuose dėl nekahtų žuvusio nuo střibro rankos tremtinio sūnaus, praėjus 11-kal metų po karo!

... Prabėgo daug metų. Ateilnu laukais į Joniškio miestelio kapines, su giliu liūdesiu klumpu prie Motinos, brolio Aigirdo kapų, 1943 metais stalinizmo kalėjime nukankinto Tėvo simbolinio kapo. Prieštarėjus mintys. Šiandien visi jie reabilituoti. Reabilituotas ir aš. Vidau reikėjai ministerijos išduojo pažymėje rašoma, kad aš iš Lietuvos į Vologdą buvau ištremtas (gal taip jieems geriau). Ir tremtinys, ir... Didžiojo Tėvynės karo dalyvis...

Koks paradoksas!

Kokia stalinizmo laikų realybė!..

Eugenijus DANILEVIČIUS

SAVARANKIŠKUMAS

Andrius DELTUVA

Rimantas KLUSAS

POŽYMIS

Vieną
šviesią
giedrią
naktį,
kokia
meile
imsim
degti?

Liejas svai-
galai
iš tarų.
Degsim
meile
prole-
tarų!

GERAI ISĀUKLĒTOS
MOTERYS KOJAS ANT STALO KELIA
TIK TADA, KAI DĒVI PĒ-
KELNES...

Andrius CVIRKA

RIMANTAS KLUSAS giminės paguodimas

Nuo satyrinės keptuvės

Oi, Rimai! Kas satyros uoste —
Supras: sunku tą giminę paguosti...
Sunku išgydyt.
Kol nepavėluota —
Dar lieka vienas vaistas —
ŠLUOTA.

PLAUKIKAS

praeities valzdelis

Teka upė. Mėlynai
vėjas bangą šlaušia...
o anapus — ak! jina...
su knyga po kriausė.

Šoku upén ir plaukiu,
pliauškinu rankovém.
Pasakysiu jai: puiku,
knygos ugdo skonj!

Išlipau krantan. Vanduo
gurgžda mano rūbuos,
žydi kriausė. Vienasdū
ir — prikandu lūpą...

Saulės spinduliuos karštuos
(paakiai patinę)
varto Stalino raštus
pusamžė partiné.

Vietoj sveiko „po velnii“,
sušukau „o kryžiaul“.
Ir po metų nepilnų
perplaukiau Irtyšiu.

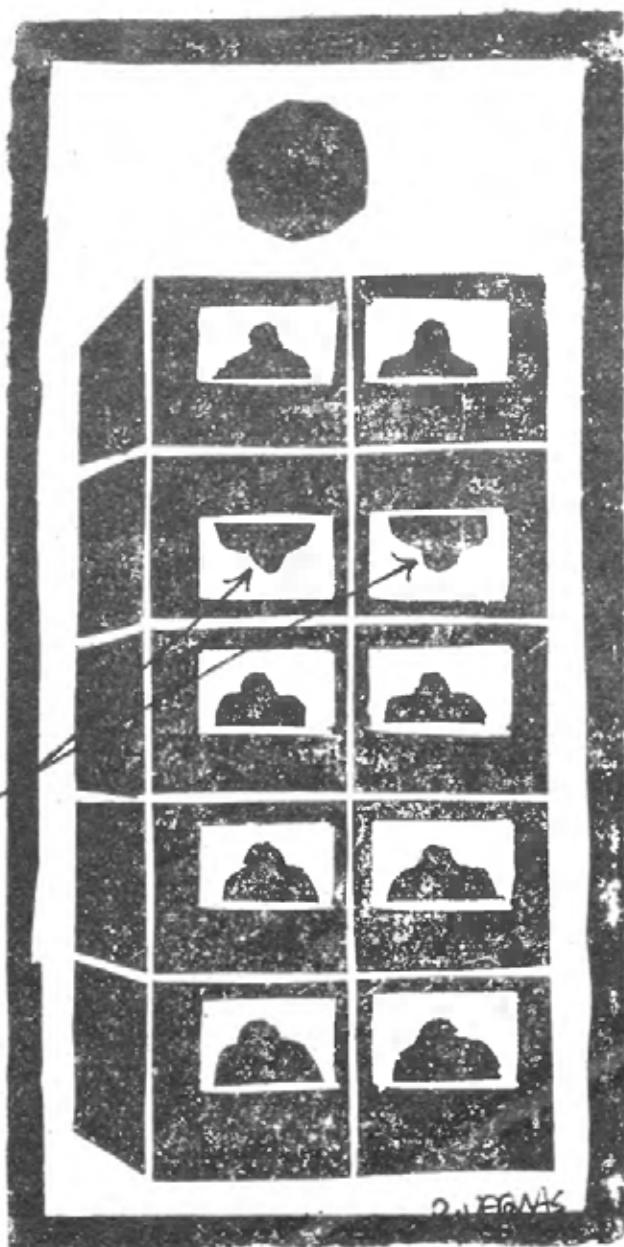
Arvydas URBELIS

15.90

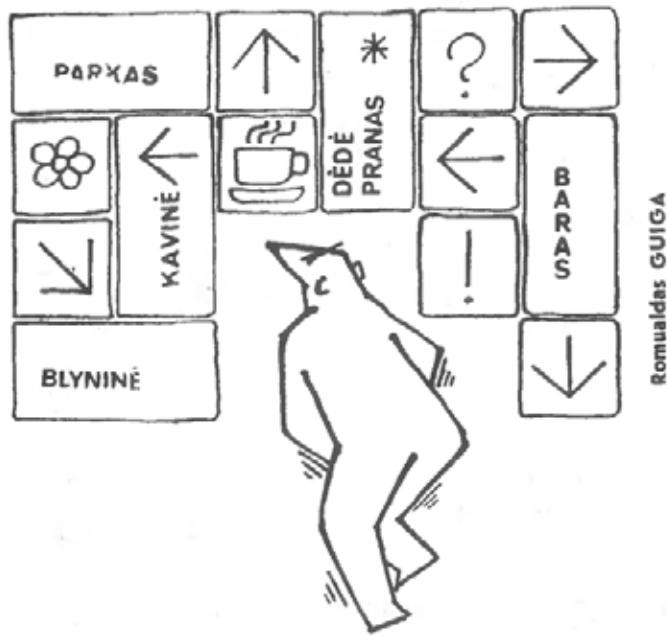

Kęstutis ŠIAULYTIS

Operacijā

Jonas VARNAS

Romualdas GUIGA

Iš ano kranto

Vladimiras KUZEMKA

Laiškas Generolui

Antradienio vakare, baigęs žiūrėti programą „Vremia“ ir išjungęs televizorių, Ivanas Grigorjevičius Nesomnитеinas vargas negalais įterpė savo svarų kūną už stalo, paslėmė balą popierius lapa, atsuko parkerlo antgalį ir dešinajame viršutiniame kampe išvedžiojo: „TSRS valstybės saugumo komiteto miesto valdybos viršinkui generolui majorui Kapustinui“. Pasigérėjęs šiomis eliutėmis, krenkšteliėjo patenkintas ir rašė toliau:

„Mano brangusis Generole!

Jums rašo geriausią darbo klasės sluoksnį atstovas, daugelio penkmetių sportuolis, partijos veteranas, o apskritai — paprastas tarybinis žmogus!

Prieš valandą tiesiog skonėjausi Jūsų išmintinga, daikyška ir iabai teisinga kaiba per vietinę televiziją. Kokias dešimt minučių pasididžiauves mūsų perfvarka, jos mastais, užmoja, gelmėmis bei aukštumomis, Jūs 11-ąją minutę, subtiliai šypteliėjės, pastebėjote, jog TIKROJĮ perfvarka nieko bendra neturinti su veikla „negausios, bet labai aktyvios reksnių, demagogų, nacionalinės nesantaikos kurstytojų, avantiūristų, separatistų ir atskalūnų grupės, antikomunistinių, antitarbyinių, anti-konstitucinių elementų ir eiemenučiuais!“ Taip išlykkitės, mano Generole! Ir kaip saldžiai apmirė mano širdis, kai Jūs rūščiai šypsodamasis, perspėjote visus ponaičiukus, kad „mes neikam neleisime juodinti ir utti mūsų ūlovingą prieitį, neatsekantai ŠmeižH Leniną, spalį, socializmą, partiją ir jos lenininių partaparą, tuo pačiu mėginant nustumti mūsų liaudį nuo Hessaus kelio į komunizmą!“ O kuomet baigdamas Jūs pasiūlėt „mielelems televizijos žūrovams“ būti politiskai budriems, iš anksto demaskuoti ardomųjų jėgų veiklą ir pranešti kompetentingiemis organams, aš supratau: tai skirta man!

Ačiū, kad pagaliau prisiminėt mus, ištikimus partijos karelvius! Noriu primint, kad 1979 metais aš pageibėjau organams. Mano žmona Kiavdija, kvalė, kokių reta, dirbo tada sekretore-mašininke viename MTI. Pateko ten siaptai veikiančių disidentų įtakon, jieems nurodžius perspausdino Sacharovo, Soiženycino, Aksionovo, Nekrasovo ir kitų užsienio spectarnybų išper yškščią rašiavą, o aš sužinojau ir signalizavau Jums, tuomet dar papulkiniukiu, tokiam energingam ir jaufriam... Atsimenate!! Visus kenkėjus tada mes su Jumis susodinome, išskyrus mano žmoną, kuriai baudžiamosios atsakomybės, kaip man žadėjote, netakė, o pa-slunė gydytis nuo kliaidingu minčių į spec. psychiatrine ilgoninę. Ir būty jei visiškai išsigydžiusi, jei ne ta mirtis po metų nuo neišaiškintos ligos...

Karti vienėja ašarėlė tekste į ant popierius. Ivanas Grigorjevičius iabai nustebė, skubiai nutryne deinu ir taip sausas akis. „Dėl išaudies prieš ašarų neliesiu,— ryžtingai parašė jis.— Kas ne su mumis, tas prieš mus! Lig šiolei saugau vertingą dovaną, Jūsų man įteiktą šios operacijos proga — elektrinį skustuvą „Charkiv“ už 30 rublių...

O dabar, mano Generole, pranešu: socializmul gresia mirtinas pavojus! Užsimaskavę nelekšingi mūsų didžiosios idėjos išdavikai įsitaisė masinės informacijos priemonėse ir nuodija dirbančiųjų sąmonę! Visą purvą, kokį tik buvo galima rasti šalyje, jie drebila ant mūsų didžiosios ieninėnės partijos! Aš taip manau: visi tie korofytai ir jevtušenkos, šatiliai ir popovai, jeidiniai ir stankevičiai, jakovlevai ir Ševarnadžės — visi jie seni, gerai užsišlepię ir nepaprastai pavojingi CŽV agentai.

Iš jų arsenalo — pati pavojingiausia idėjėiė, kad santvarka pasteisinama tik tada, kai žmonės gerai gyvena. Tai ką, anot jų. Didžių Spalų mes ren-gėme tam, kad visokie mlescionys sočiai rytu, saldžiai miegotų ir „Ziūniais“ važinėtų!

Mes, paprasti tarybiniai žmonės, darbininkai, kolūkiečiai ir sveikoi inteligenčios dails, ryžtingai reikalaujame užkirsti kelią imperialistinių jėgų ir jų pakalikų kėslams, demaskuoti ir sunaikinti liaudles bei socializmo priešus ir sudaryti visas sąlygas, kad nuostabioji mūsų partija ir tolia žauniai ir teisingai vadovauja jų dievinančiai liaudžiai!.. Socialistinė tévynė pavojuje! Užstokime ją savo krūtine, mano Generole!

Mano asmeniškai išaiškintų priešų sąrašą (pagal jų pareiškimus spaudoje, per radiją ir televiziją) pridedu. Afleiskite, kad jis nepilnas — tik 12 tūkstančių 735 asmenys. Tikėkimiškai, kad kiti patriotai šį sąrašą papildys.

Dabar svarbiausia: kas gi vadovauja šiam anttarbyiniams samokslui? Didžiai gerbdamas ir nuoširdžiai mylédamas mūsų brangujį Michailą Sergejevičių, aš noriu tikėti, kad jis paprasčiausiai nieko nežino, kas dedasi šalyje. Noriu tikėti, kad tai ne jis smelgė peilių į nugara partijai ir tarybų valstybei, kad ne jis ištvirkino liaudį savo farsi pertvarkos, o iš esmės —

Raimondas FRANCKEVICIUS

giliai antipartinėmis ir antikomunistinėmis idėjomis, kad ne jis — pats gudrausias, pats žauriausias ir pats pavojingiausies socializmo mūsų žalyje priešas... Noriu tikėti — Ir NEGALIU!!!!!!

Mano brangusis generole, tik Jumis aš šiandien tikiu, tik Jums galu patikėti savo slaptiausią nerimą dėl šalies ir didžiosios komunizmo idėjos! Prašau, maldauju — gelbėk partiją ir socializmą nuo gëdingos žalies! Šiandien tai dar galima padaryti, ryt — bus vėlu...

Atsidavęs valstybés saugumo organams ir Jums asmeniškai — ištikimes partijos sūnus

I. G. Nesomnitolinas.

Ivanas Grigorjevičius du kartus perlenkė iapą. Įkišo į voką, užgesino šviesą ir nuėjo miegoti.

Jis sapnavo, kad po jo signaio imtasi ryžtingų priemonių. Čekistai, remiami slovėngosios Tarybinės armijos, smogé triuškinantį perspėjamajį smūgį perlarkos člengchanams, ir štai prie Kremliaus sienos jau volojasi kokie penki šeši sušaudyti politbiuro nariai, o užėmusieji teisinės poziciją jų kolegos, drauge su maršalais ir generalais stebi, kaip specdaliniai šturmuoja Mauzoliejų — paskutinę perlarkos citadelę. Prie seno muziejinio „maksimo“ — dvejetas plačiakakčių ir plikakakčių — vienas su ūsiukais ir barzdėle, kitas su įgimtaja dème viršugalvyje, apsringęs pžama (užklupo netikėtai).

Generalas Kapustinas, išlindęs iš už medžio, šaukia į megafoną klimu žinomo dainininko ir klino artisto balsu: „O dabar — Kuprjl! Aš sakau — Kuprjl!“ Plačiakakčiai sutariniai purto gaivas: nepasiduosim! Zaliukai su neperšaunamomis liemenėmis, atkiš automatus, šoka į ataką.

Vertė J. GERKUS

Jonas VARNAS

Nikolajus KARPOVAS

SONETAS DRAUGEI

Gyvendamas raimai ir sauglai,
Aš parašiau sonetą draugei.
Tasai sonetas nuostabus,
Ir atsakas, tikėjau, bus.

Draugužė buvo nekvaila,
Todėl prasminga ši tyla:
Kad būčiau jos aistros vertu,—
Pakurė krosnį sonetu!

X X X

Su pavasariu
Atkutę,
Apsėsti pavydo monų,
Smaugia kritikai
Eilutę —
Kaip Otelas Dezzemoną!

X X X

Girdėjot kartais žiaurią dramą:
Satyrikas agonijoj? —
Paraše boksininkui epigramą,
Na, o dabar — ligoninė...

GENETIKA

Atradę geną, radom mintį,
Kad galim genijus gaminti.
Tik problema dar atvira —
Kol kas gimdytojų néra!

Maskva

Vertė A. SKYRELIS

Vytautas MIEŽELIS

Didžiosios lenkynės: TSRS varžesi su JAV, kol susilygino su...

Kontaktai slidūs — todėl ir tepamai.

Zenonas BERNOTAS

Didžiosios lenkynės: TSRS varžesi su JAV, kol susilygino su... Trini-

dadu.

Šukis: „Daugiau prekių, gerų ir lvairių... į spekuliantų rankas!“

Dar viena perlarka — ir įsigalės nepataisoma nelvarkai

Sėjomaina: tai kukurūzai, tai koksgyzas, tai ideologinė ataka, tai ekono-
mikė blokada.

Liaudies gerovė kilo, kilo... ir išgaravo.

IŠ EMIGRACINĖS HUMORISTIKOS PRO MĖLYNUS AKINIUS

Taip vadinasi Klivlende (Cleveland) leidžiamuo JAV lietuvių tautininkų savaitraščio „Dirva“ humoro ir satyros puslapis, kurj redaguoja „okulistų kolegija“. Cia parinkome pora šiu metų rašinių iš puslapio „Pro mėlynus akinius“ – juose atisispindi kai kurie išeiviškojo viadaus gyvenimo rūpesčiai, tarp jų ir susiję su Lietuva. Tepaaiškinsime, jog „reorgas“, kuris pasirašo vieną iš „laiškų“, yra žmogus, prilausantis vadinais reorganizuotai lietuvių bendruomenei ir išeivijoje laikomas kraštutiniu patriotiniu ultrakonservatoriumi, nepasitikinčiu net ryšiais su šiandienine Lietuva, dėl ko kai kieno dabar pramintas „Puntuko akmeniu“.

V. V.

SIŪLO PAGRAŽINTI MANO BIOGRAFIĄ

Iki šiol, kaip žinome, buvo renkamos aukos Lietuvų fondui išeivijos lietuvių kultūrali remti ir lietuvybėl gaivinti. Tautos fondui – Lietuvos laisvel atkovoti, Balfui – patekusiemus į vargą sušelpti, ir panašiai kilniems tikslams kitiemis fondams. Bet aš gavau vienos organizacijos aukų rinkėjų tikrai originalų lašką.

Jo įžangoje aiškinama, kad esama tautiečių, kurie nedalyvavo jokoje politinėje ir nei kultūrinėje veikloje, rūpinosi tik savo asmeniškais reikalais, ir dabar, sulaikę senatvęs, „išnyks kaip dūmas, blaškomas vėjo“, be jokio ženklo, kad buvę patriotai. Dėl to šiu aukų rinkėjai siūlo man paaukoti jiems stambesnę pinigų sumą ir už tai jie

taip išgarsins mane spudoje, pridėjė net nedidelę fotografiją, kad aš patsai sávo biografią stebēsiuosi, gérésiuos ir liksiu žymus ir amžinas istorijoje...

Na, gal šie aukų medžiotojai kreipesi klaudingu adresu, nes aš savo kolonijoje buvau ir Bendruomenės sekretorius, ir lietuvinistinės mokyklos tévu komiteto narys, ir koncertų organizatorius, nors mano pavardė spudoje ir neskambėjo. Bet jeigu garbę ir patriotinę amžinybę galima nusipirkti už pinigus, – tai kodėl aš turėjau vartoti visuomeniniam darbe ir dar išsigytis prieš?

Juozas SAKALAUSKAS

PAGARBA ŽMOGUI

Diktatoriaus Truchiljo iniciatyva pastatytą per 2000 paminklų pagerbti genialų žmogų /t. y., save/.

HUMANIŠKA MISIJA

— Nuo ko mus gina sovietų armijos daliniai, neišeinantys iš Lietuvos?
— Nuo Nepriklausomybės.

Įsiaudrinusi moteris parduotuvėje rusiškai šaukia:

— Ką padarė lietuvių: parduotuvėse nieko néra, kaip relkės gyventi ir ką daryti!

Cia priėjo Kindziulis ir taré:

— Teks važiuoti ten, kur néra lietuvių.

Kestutis ŠIAULYS

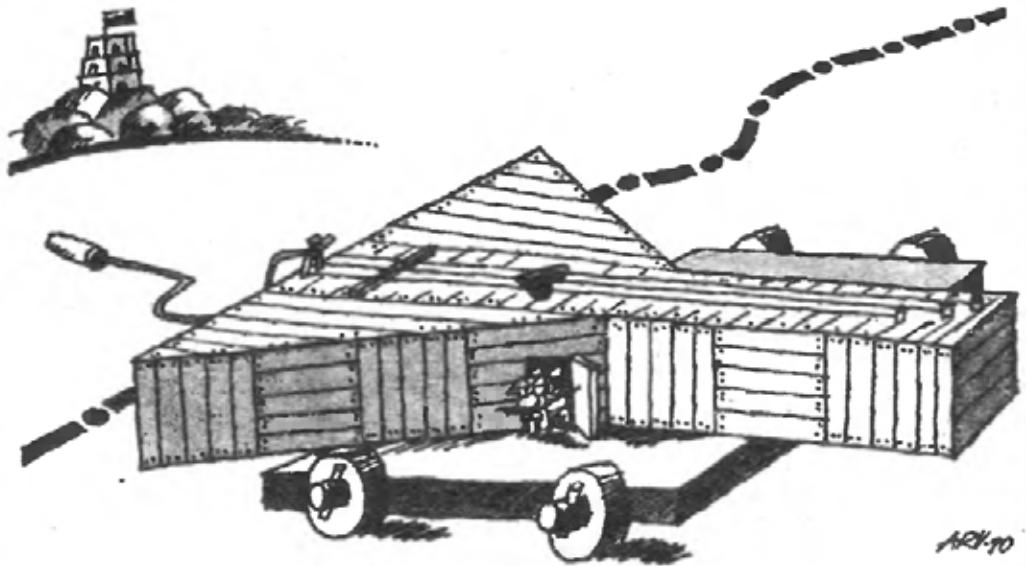
ENTUZIASTINGIEJI PONAI,

pasiūcūpnekite ir pakratykite savo galvas, patirkindami, ar kartais per karštį jausmai neišžiovino jūsų plikose galvose ir šiaip jau skysta protą? Jūs mumis vis dar paniekinamai vadinate sentikais reorgais, neatgimusiai kaip ir Puntuko akmuo, net urmu skraidote į ok. Lietuva, nedrebančia ranka pasirašote su komunistais ant velnio skūros visokius dūšios pardavimo raštus ir, būdami katalikai, net bučiuojatės su bezožnikais. Gi kai kurie karštakošiai jau net siūlo dabar aliduoti Lietuvos atsimainiusiems bolševikams ir visus mūsų uždirbtus pinigus.

Bet palaukite. O kas bus, kai po meilės nakties atgims ne nepriklausoma Lietuva, bet vėl tas patsai istorius Stalinas? Kai dabartiniai „patriotai“ tenai pradės vėl vienas kitą skysti kagebistam, vienas kitą vėl teisti, kalinti, šaudyti ir varyti į Sibirą? Ką tada sakysite tie, kurie dabar slunciate jėms visokias mašinas, primate iš jų raudonus rublius ir net fotografuojatės, apskabinę su vakarykštis savo keikūnais? Taigi — ką sakysite?

O mes, tie jūsų vadinami „Puntuko akmenys“, tada gal ir vieninteliai galésime pasididžiuodami tarti visai išeivijai: „Ar mes nesakėme, kad taip ir bus?“

VETERANAS REORGAS

Arvydas PAKALNIS

NAGINGU RANKU KAMPEBOS TAUSOKIME PUSPADZIUS

Vilniaus radijas savo komerciniuose pagelavimų koncertuose kasdien primygčiai, po keletą sykių kartoja stagnacijos laikmečio posakį: „O ARČIAU RADIJO IMTUVU KVIECIAME...“

Ir asilui aškū, kam gali nūdienis radijo klausytojas būtinai turi slinkti arčiau radijo imtuvu, jeigu ji galbūt turi rankoje, klišenėje ar užantyje? Kodėl diktorius ne-

susiranta pasiūlyti tiesiog pasukti atitinamom pusėn garso reguliatorių, kodėl būtinai kviečia ar čia u?

Sakykime, Jūsų radijas sunkus ir griodžias. Visvien, kodėl, išgirdę paiką, propagandinį kvietimą „arčiau“. Jūs turėtumėte valkščioti ir tuo pačiu dar zuiinti deficitinių batų ar šlepečių puspadžius?

Yra šimteriopai paprastesnė išeitis. Išgirdę kvietimą „O DABAR ARČIAU RADIJO IMTUVU KVIECIAME“ jūs savo radijušą, iš anksto pastatyta ant stalolio su ratukais ir pririšta virvute, kurios galia laikote rankoje, patogiai prisitraukiate arčiau savęs.

Okupacinio laikotarpio žargonui duokime ryžtingą atkirtį!

Skyrelį veda profesorius
A. KAULAVIČIUS

GEOTERMINIS VAMZDIS

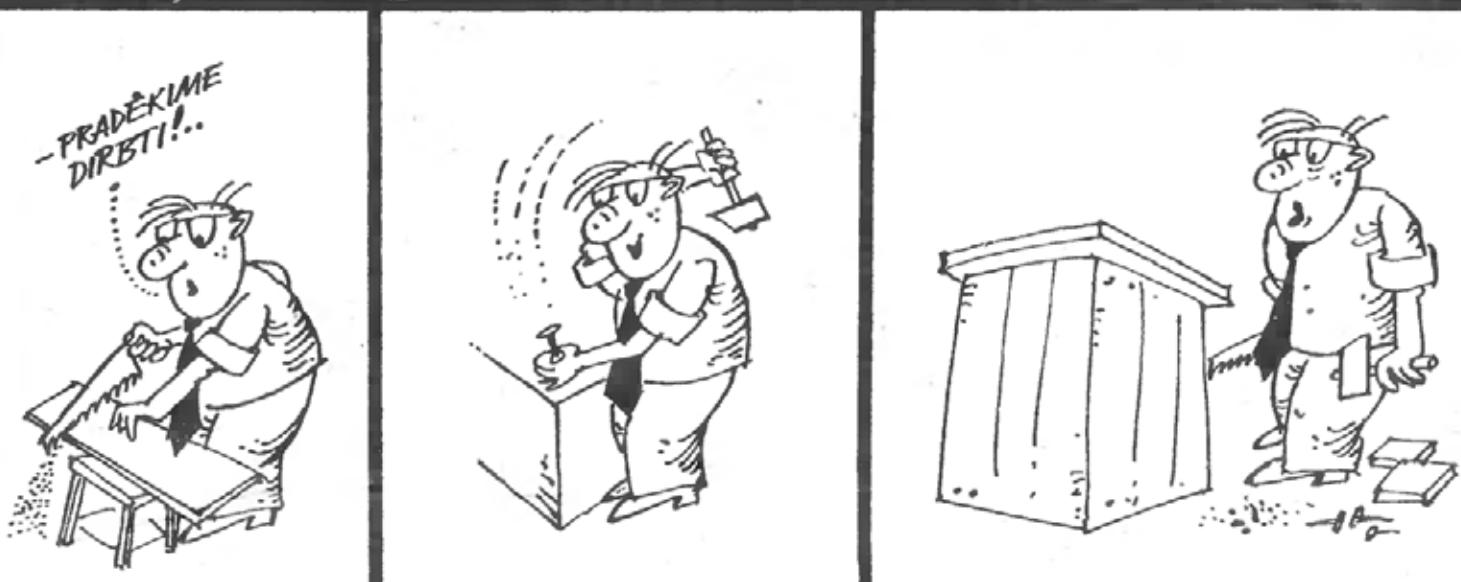
Baisių keblumų sukelia butų apšildymas. Ne centrinio šildymo vamzdžių rūdijimas, bet vandens, tekančio tais vamzdiuais, kaitinimas iki reikiamas temperatūros. Pasaulio mokslininkai, importiniai ir mūsiškiai, per šimtą metų nuo elektros lemputės atradimo prisiūlė tokij energijos šaltinių, kurie taip nuenkologino mūsų žemele, kad nebéra kur spruktį. Neturėdamas kur sprukti, sugalvojau panaudoti butų šildymui geoterminę energiją, kuri natūraliu pavadinu apsireiškia tikta Islandijoje ir Kamčiatkoje. Įkvėptas šių geizerių uelšsenkančios energijos ir organizuotumo, siūlau organizuoti dirbtinių gelzerių statybą.

Zinome, kad rausiantis gilyn į žemę, kas 33 metrai temperatūra pakyla vienu laipsniu. Vadinasi, norint pasiekti 300 laipsnių piliusen Celsius temperatūrą, reiktu išrausti maždaug 10 kilometrų gilumon. Pradžiai kasame vieną metro diametro urvą. Ji išrausę — imamės antro. Atstumas tarp urvų — maždaug kilometras. Tų kilometrų apdajoje kurmintuvu padarome seriją katakombų, kurios atliktų radiatorių valdmenį. Išrausus urvus ir katakombas, belieka viena smulkmena: nukrepli šia linkme Neries ir Nemuno upes, kurių vanduo išibėgėjęs griūtų į vieną šulinį, pasiekę tas kilometrines gelmes, ten sušiltų iki 300 laipsnių temperatūros ir savitakiai, kitų vandenų spaudžiamas, antru vamzdžiu pakiltų į viršų, o tada specialiais vamzdžiais — į butus, tokiu būdu nesavanaudiškai juos sušildydamas.

Padaryti tokį grąžtą (kad suktusi 100 kartų greičiau nei dabartinių) apsilima Kauno inžinieriai, vadovaujami Molėtų kalvių.

Kostas BERŽANSKIS

Respublikos išradėjų draugijos tikrasis narys, šešiolikos išradimų ir penkiasdešimties racionalizacinių pasiūlymų autorius

Vytautas VEBLAUSKAS

— Ką, miesčioni, dar niekad nematei, kaip šokama Lambada?

„ŠTERN“ (Germania)

ŽUŽSIENIO HUMORAS

„KROKODIL“ (Rusija)

NATŪRALI ATRANKA

Nukenčia sažiningiaus. Prisminkime satyrinio opuso „Bzniš“ [„Šluota“ nr. 10] pagrindinių veikiantį asmenį P. Romanovą. Autorius su tokiu šventu pasipiktinimu išdėjo [šuns dienas pastaraij, tuo tarpu kai kuriuos faktus reikalinga patikslinti.

... P. Romanovas perkeiliamas dirbtu [Klaipėdą. Išvyksta vienas, šeimą palikęs Kaune. Kol gaus butą uostamiestyje. Metus laukia. Kantriai. Niekam nekimba [atliupus. Nors ir galėtų pareikalauti griežčiau — turi išštarnavęs lengvątą. Klaipėdos vykdomojo komiteto pirmiškias, matydamas P. Romanovo vargus [pagyvenę žmogus atskirtas nuo šeimos], pasiūlio trijų kambarių butą naujame name. Pagal įstatymą. Su viena slyga. Kad P. Romanovas Kaune turėtų butą iškeis ir atliudos Klaipėdos vykdomojo komiteto žinion.

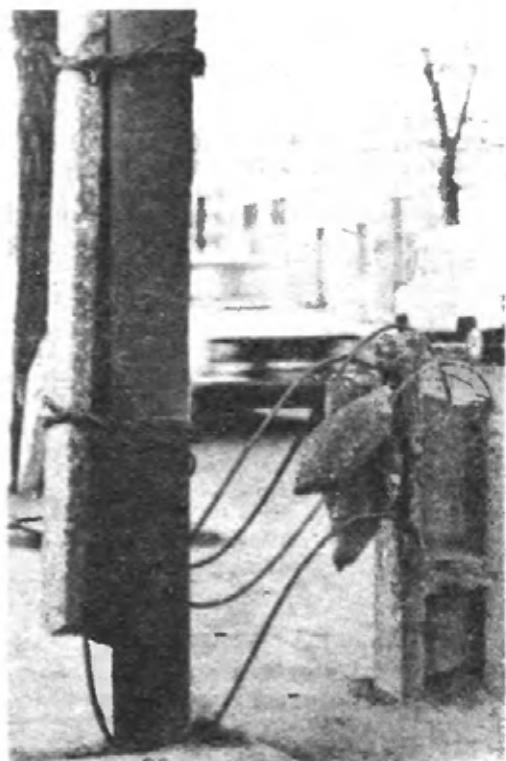
Vyriškai sutaré. Be apgaulių. P. Romanovas išskubėjo [Kauną tvarkyti dokumentų. Ne tokia jau paprasta ta buto keitimino procedūra. O čia dar bendradarbių iš Kauno miesto civilinės gynybos štabo primygintai pataria buto nekeisti — palikti šiai ištaigai. Bet sažiningas susitarimas su Klaipėdos valdžia! P. Romanovas vis tik nusprendžia laikytis duoto žodžio ir patraukia [Kauno miesto vykdomajį komitetą tvarkyti formaliumu. Kuriosas! Valdininkas lediniu balsu pareiškia, jog bute jau priregistruotas minėto štabo vairuotojas R. Dambas. Bet P. Romanovo žmona dar tebedirba Kaune ir visa jų šeima priregistruota šiam bute. Tad kokiui būdu tuose 28 kvadratuoose atsirado ir naujakurys R. Dambas? Mūslė. Jos P. Romanovas nutaré nespręsti. Pagal įstatymus įformino dokumentus ir išvyko su šeima [Klaipėdą.

Istorija tuo galiėjo ir baigtis. Jeigu ne aktyvus ir ambicingas vairuotojas R. Dambas. Nusprendęs už tokią „klaulystę“ pamokyti P. Romanovą. Pasipylė skundai [Klaipėdą, Kauno, respublikinę prokuratūras, gaiauslai — į Ministrų Tarybą. Šaukiama socialinio teisingumo. Atseit, P. Romanovas laiko užgrobės du butus, o vargana darbo liudis neturi kur galvos padėti.

Aiškus šmelžtas. Bet iš sostinės [Kauną atkeliao lakoniškas raštas. Išstaiškinti pažeidimus ir imtis priemonių. Kauno valdininkai gaivoti. Kam kelti šią dėmétą Istoriją viešumon. Kam dar R. Dambas sugalvos rašyti skundą. Dėl šventos ramybės butas paliekamas civilinės gynybos štabui. Ir, savaimė ašku, atitenka didžiajam skundų kürėjui. Už atkaklumą [jūlumą] R. Dambas apdovanotas su kaupu. Paaukė eliutėje pustrečių metų, ir turi butą. Nors buvęs jo bendradarbis ir viršininkas sumaištęs su žemėmis.

Natūrali atranka. Kovoje dėl vietos po sauie silpnems [sažiningiems] kol kas vietas nelieka.
Tegyvoja akiplėšas!!

Rimas RAMUTIS

STIPRUS CENTRAS — STIPRI RESPUBLIKA.

V. JUSTINO nuotrauka

ATSAKYMAI | KRYZIAZODI, ISSPAUSDINTA
„ŠLUOTOS“ 19 NR.

ZEMYN. 1. Kūnas. 2. Parlamentas. 3. Smala. 4. Pekla. 5. Alsis.
DESINEN. 1. Kapas. 4. Plepa. 6. Norma. 7. Skara. 8. Kitas. 9. Ausis.
KAIREN. Bankrotas.

BUMERANGAS

Pasipiktinau melu V. Stankevičienės laiške „Negerliama redakcija“ (Nr. 15). Apie politiką nekalbésiu. Suprantu, kodėl atspausdinote tą laišką... Gal jums reikia argumentų prieš? Paciuosiu keletą eilučių iš vieno Pskovo srities gyventojo laiško. Atsiprašau, kad neišverčiau:

«В магазин завозят к нам всё комиссионное. Масло сливочное за килограмм — 8,30 руб. Колбаса варёная 6—7 руб., кончёная — 10—12 руб. Крупы — никакой. Хлеб плохой, но до съеста. Одна буханка в день на человека. Если гости приезжают, надо достать справку, чтоб получить хлеб.»

Tai tokia ta Pskovo sritis...

J. BERUMAVIČIENĖ
Kaunas

TAI IDOMU

Siučiu savo grįžimo iš Klaipėdos [Panevėžį traukiniu bilietą. Tai idomus dokumentas: bilietas užpildytas nevalstybine, rusų kalba, nors šis traukinys niekada neišvažiuoja už Respublikos ribų. Netgi čia nurodytas laikas yra Maskvos, o ne vietinis.

Nežinau, kaip pasišķinti tokį lūansą... Gačia „pasistengė“ technikai, ruoše kompiuterius Klaipėdos geležinkelio stoties išankstinėms bilietų kasoms!

Darius RIMYDYDAS

СЖД	АСУ «ЭКСПРЕСС»	ПРОЕЗДНОЙ ДОКУМЕНТ				СК 375238
ПОЕЗД	ОТПРАВЛЕНИЕ	ВАГОН	ЦЕНА	КОДЫЧ ЧЕЛЮСК	СРОК ГОДОСТИ	ВИД ДОКУМЕНТА
№ шифр	ЧИСЛО МЕСЯЦ ЧАСЫ МИН.	№ тип	руб. коп.			
576 ЧА 10.08 18.50 01 0 0004.00 01 -- БИЛЕТ						
КЛАИПЕДА-ПАНЯВЕНИС (21430-21429)						
МЕСТА 014 №						
238 753 Р1 0036040 080890 1722 РР90Р14						
4-9.00 ВРЕМЯ ОТПР. МОСКОВСКОЕ						

Sako, jokia nauja idėja nežusta. Ji sklando ore, kol suranda atitinkamą mediumą ir sušvinta jo smegenyse. Taip gimsia nauji atradimai. Kas žino, gal ir yra tas infolaukas. Tačiau nežinal, kur tave laimė užkiups. Išpatoginu minkštasiulyje, iškėdamasis idėmali pasižūrėti pasaulio krepšinio pirmenybių finalą. Sovietams ašklai stigo Lietuvos krepšininkų. Jie bevištiskai pralošinėjo jugoslavams.

Stalga televizoriaus ekranas aptemo, garsas pranyko, ausyse pradėjo zysti. Pro tą gausmą pradėjau skirti paskirus žodžius:

— Stals laikais negali būti neturtinguji, nes pinigai po kojomis voliojasi. Tik netingék paslenkinti...

Pasidaiinsiu patyrimu, kaip į klišenę be vargo išsidėjau dešimt tūkstančių rublių. Tai oficialiai. taip sakant, įstatymų leistu keliu. Nes tokią sumą reikia teisingai dokumentais įforminti. Išskiviečiau savo vyriausiąjį buhalterį V. Labanauską: „Ar turime mes centralizuotų lėšų?“ Šis linktelį galvą. Tai kodėl tu jas marinuoji? Reikia apyvarfon paleisti, žmonėms išdalinoti. Tegu savo socialines bultines reikmes lenktina. Nepamiršk, kad ir mano sūnus namų statydinas, o tėvai visuomet savo atžalomis privalo padėti. Nors turiu keturį kambarių butą, sede nameli, tad sūnaus šeimai vienos pagal tebeveikiančius tarybinius įstatymus ir pas mane pakakti, bet, turinčių gerų draugų, įstatymą galima apelti. Pirmiausia apgyvendinai sūnų čia pat, Klaipėdoje. Žvejų šeimyninio tipo bendrabutyje. Po to kreipiausiu į miesto vykdomajį, kad skirtų jam sklypą nuosavam namui statyti.

Išskyré netikusioj vietoj, prie pat Pelangos plento. Kalp elliniam mirtingajam! Neištverės nudožiu į vykdomajį komitetą ir tiesiai šviesiai: kai stačiai jums sodo namelius, vos ne iki žemės lenkstydamiši kartojoje: „Kai tik jums ko prieikis, draugas Kinder...“ Dabar tikram sūnui sklypo paprašiau, tai išskyré prie triukšmingiausios galvės, tarsi jis nebūtų „Klaipėdos statybos“ tresto vaidy-

INFORLAUKAS

tojo atžala...

Išbarimas padėjo. Pernai gegužės 12 d. Klaipėdos miesto LDT vykdomasis komitetas nusprenžia: „Kinderiul Edvardui, Vincento, gyv. Klaipėda, Nachimovo g. 17a–8, atsisakius žemės sklypo Nr. 7, Girininkijos galvėje 600 kv. m, skiriamas žemės sklypas Nr. 2 Dailidžių galvėje“.

Cia kita kalba. Galvelė tyki, rami. Tai ir pasiviečiau savo vyrbuchą: „Surašyk lėšų paskirstymo nuostatus. Ale taip, kad ir aš paskola gaučiau, o atliudoti reikėtų kuo mažiau.“ Vyras V. Labanauskas — nuostatus suraše kaip reik. Beliko formaliai patvirtinti kolektyvo taryboje. Bet kai į tarybą surenki savus...

Praėlt metų spalio 13-ąją šį dokumentą priėmė. Jame nurodėme, kad paskola iš socialinio vystymo fondo skiriama be procentų, apmokant padarytas išlaidas ryšium su individualaus namo statyba (apmokama medžiagų vertė, pervedami pinigai už darbą ir kt. išlaidas). Tuomet galėsime medžiagas iš darbininkus imti tiesiog iš tresto. Statančiam atpuoja daugybė rūpesčių, o ir pastatyti galime žymiai greičiau, negu individualiai. Paskolas padengimą nutarame pradeti, praėjus metams nuo jos gavimo, o trunks tai 25 metus. Nepamiršome ir veteranų. Specialiu punktu numatėme jiems lengvatas. Tresto darbo kolektyvo tarybos nutarimui dirbantiems pas

ŠVIEŽIŲ ĮVYKIŲ PĒDOMIS

MUŠTI KOMUNISTUS!...

Jei žinotum, kur krisi — pagalvę paridėtum. Bet či kartą mano bédos nebūtų išpėjės nuoyokausias erukulias. Dabar elekvienai pažistamai naišarinėjė: nepatikėti vyrui talonų na vien alkoholiui.

Ta nelemtų dialogą mano pati pradėjo vos ne patenkinti:

— Nuslinko juodi blokados debesys. Iš broliškos Kubos vėl atlinguoja laival su žaliau lietuviškam cultut. Girdėjau, kad mūsų geriejį prekybininkai už rugpjūčio dioda net po du kilogramus! Pasigaminime žemai sulčių.

— Aš tik rankomis skėstelėjau.

— Ko čia skėtirojosi! — jaučiai pažirkėjo pati.

— Kad neturėčiai sulčių. — lyg iš po žemiu išgirdau savo balsą. — Viso kalvircio talonus pardavėjai palikę liopos mėnesį. Juk radijas, televizija, iškražčiai triūblio, kad tracių kefivčiai blokados dėka cukraus — tik po kilogramą. Informacija reikia tiketif!

— Durnių ir batnyžloj muša. — atsitraukėjusi rezinu mavo žmona. — Todėl ten ir nevalžtai. Šeštą kilių cukraus Junilui ant uodegoti Gilius!

— Nellefuviškas žodis. — papriestaravau. — Kas be ko — kalbos metai...

— Parėjas! — suliaufuvinio žmone.

— Nemėdau loginio ryšio. — susaboejau. — Paršui talonų nė cukraus nerelia...

— Homo sovieticus... Radyk, — pakilo žmona piperius lepą po nosimi. — Radyk skeibimą: „Skubiai kelci talonus alkoholiui į cukraus.“ Meukis Helgimes kelnes ir neži į „Respubliką“...

Paratus. Persiūlindau. Marškinų rankovės pastarojuojau.

— Ir Hėjau į gatvę, moti!... komunistų! Jie man atsekys už talonus...

Albertas LUKSA

MIGRUOJANTYS ANEKDOTAI

- Tavim dėtas neatsituočiai! Rita!
- Jos vyras turi aukštą titulą.
- Man titulai nusišvilipti!
- Bet tai Europos bokso čempiono titulus...

- Šiandien namuose manęs laukia puiki vakarienė.
- Bus svečių!
- Atvirkiščiai — jie skambino, kad negalės ateiti.

X

- Sanatorinis kelialepis žmonai man brangiai kainavo, užtar atspirkio.
- Išsigydai!
- Ne, negrijó nemo.

- Šisvalžduokite, vakar miške radau kilograminį grybų!
- Pamanyki! Toki didelį grybą rastu ir tilbar...

X

JEIGU SOVIETAI NEDUOS LAISVĘS, TAI VĖL BŪSIM DRĀUGĖS O NE PONIOS

nus oenikis ir daugiau metų oaskolos gržintia suma gali būti sumažinta dešimčia, 10 ir daugiau metų — trisdešimčia, o daugiau 15 metų — 50 procentų.

Cla, be abejonės, gerbiamas V. Labanauskas omeny turėjo mane. Kai darbo kolektivo taryboje savi žmonės, tokj nutarimai... priimti...

Ne ką sunkiau buvo ir numatyfiosius 20 tūkstančių gauti, be to — ir namų sūnui pastatydinti. 10 tūkstančių, savalme suprantama, pa-siliski.

Tiesa, atsirado nepatenkinimų. Nef atsižaukimą parašė. Girdi, statome Vincentui Baltramieju Kinderiui namų sode, vėliau prie to namo — garažą. Dar vėliau — garažą pastatėme miesto centre. Turi jis ir didejį butą ten pat. Jau balgiamie statyti jam naujus mūrus. Ir vėl — su garažu...

Dar jie priekaištauja, kad valstybinis planas sužlugdytas, o mano asmeninėje statyboje darbal verda dvieles pamainom. Ne trūksta nei medžiagų, nei transporto, nei žmonių. O medžiagos rinktinės, kaičių pavyzdinėje statyboje. Juokdarai: negi tikram sūnui geriausią medžiagą ar darbininkų gailėsiu... Kas gi tokj tresto vadovą gerbty.

Kai kas ir profilaktorių Giriliuose vadina mano personalinius aparlamentais. Jruošęs čia didžiulę svetainę, pirtį ir švenčiu vises šelmos įventes. Cia alikus melas. Ne tik šeimos šventes švenčiu, bet ir įvairius tikrintojus bei visokiausius atstovus priiminėju. Nuosėdai vieta, miškės, jūra taip paveikla, kad svečiai pamiršta — ar mane peikti, ar pagirti buvo atvykę.

... Cia balsas pradėjo slopti ir mano akys vėl pamatė švytintį televizoriaus ekraną. Jame mirgėjo „92:75“, Jugoslavijos krepšininkų nau-dai. Ar tai buvo regėjimas, infolauko apraška, ar paprasčiausias sapanas. Gal nei toks trestas, nei toks valdytojas, nei vyriausasis buhaite-ris neegzistuoja.

Bet jeigu infolaukas egzistuoja, Ir visa tai — gryna tiesa! Jonas MARČAS

Pardavėja girią pirkėjui:

— Šitas steninis laikrodis dvi savai-
tos elna neužveistas.

— Ką jūs sakote?? Kiek gi jis elnu
užvestasi!

X

— Mielasis, šandien televizoriuje žiūrėjau futbolo rungtynes, kuriomis bu teleskėjau.

— Na ir kai?

— Jau ultražiau tave pas okulista.

X

— Rūtute, norite tikėkite, norite —
ne, bet sapne aš jūs pabučiau!

— Ak, tai buvoje jūs!!

X

Jaunelis broliukas pražo vyresnį:
— Papräkyk maną pinigų kinul.
— Pražyk pats. Mamai ne tik mano,
bet ir tavo.

— Taip tai taip. Bet tu su ja seniau
pažiūstamas.

X

— Fe, kaičių nuo taves neža spiritui!
— Aš iji ištinku ant skudamo dan-
tines.

— Ir seniai žkaudė!

— Greta jau bus dešimt metų...

X

— Ar nesurastumėte keturių kapelių
kroliibusui?
— Galia, turiau tik penkių rublių ban-
knotą.

— Nisko, nė galu važiuoli ir taksi.

Dvisavaitinė satyros ir
humoro žurnalas

Eina nuo 1934 m.

ŠLUOTA

Vyriausiasis redaktorius
Rytis TILVYTIS

NR. 20

(868)

1990

Spalis

Leidžia „Šluota“ redakcine
taryba

Dailininkas —
Kestutis ŠIAULYTIS

Korektore —
Rita JASKIENĖ

Duota rinkti 1990.09.06
Pasirasyta spausdinti

1990.09.27.

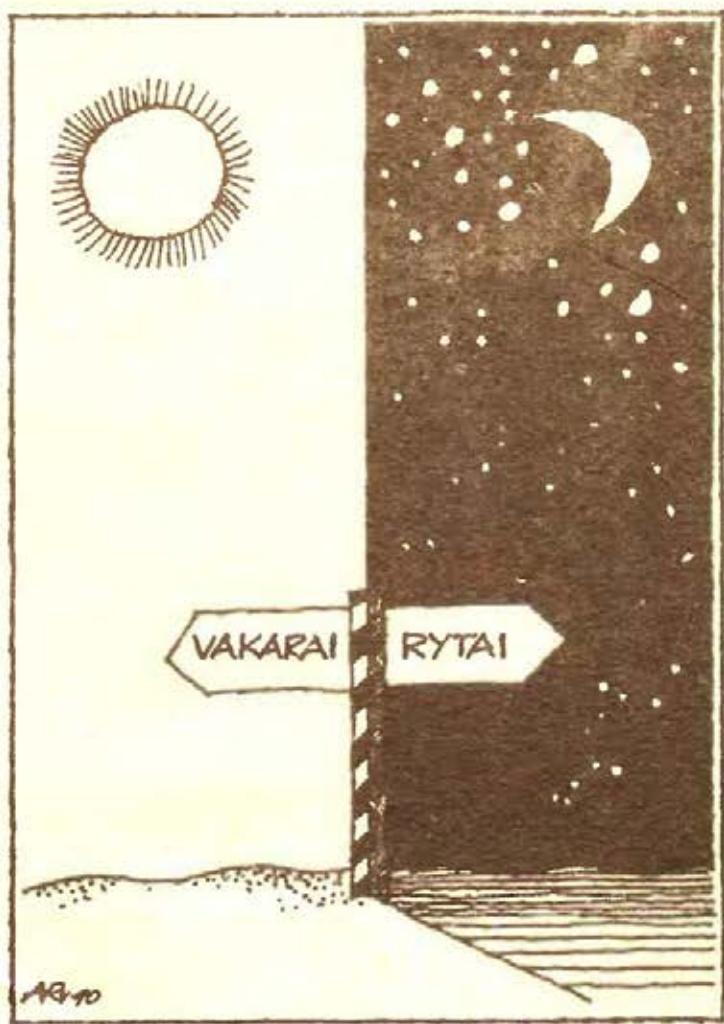
SL 141

Formatas 60x90 . Offsetas
2 sal. spl. I. 12 sal. spalv.
atsp. 3.8 apsk. leid. I. Tira-
žas 100053. Uzs. Nr. 116 /

REDAKCIJOS ADRESAS:

232722 Vilnius, MTP-1,
Bernardinų g. 8-8. Telefo-nai: 61-31-71, 61-31-34

Spusdino Lietuvos leidybos įmonės „Spauda“
spausdintuvė 232656 Vilnius.
Maironio 1.
Rankraštiai negražinami.

Arvydas PAKALNIS

DEDĖS VINCO KERTELĖ

AIŠKU

— Dédé Vincas, — pa-klausė pamaldai moterėlė, — kodėl nebeskamba varpai?

Dédé Vincas paaiškino:

— Yra septynios prieža-stys. Pirma, nėra varpų — keringasis ateizmas sudau-zė. O kitas šešias ir sakyti nebūtina.

PATARIMAS

Kartą dėdė Vincas paklau-sė:

— Ką daryti, jei girtas tévas negali parvesti vaik-ų iš darželio?

Dédé Vincas patarė:

— Tada tegu vaikas par-siveda tévą.

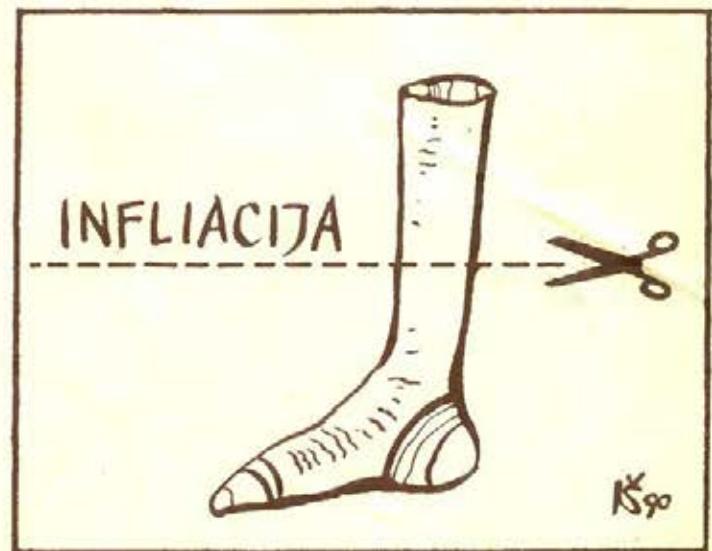
ISIŽEIDĖ

— Atsiprašau! — kreipési dédė Vincas į nepažistamą-jį. — Tamsta — iš Kauno!

— Tu pats vagis! — iš-

želdė mafijozius.

Užraše A. L.

Kestutis ŠIAULYTIS

Dvisavaitinė satyros ir
humoro žurnalas

Eina nuo 1934 m.

ŠLUOTA

Vyriausiasis redaktorius
Rytis TILVYTIS

JUODASIS HUMORAS

— Gerbiamas petraitė, jūs ka—
susirgočių; mačiau išeinančių iš vaisti—
nės!

— O jei aš jšeiciau iš kapinių!

Ritualinių reikmenų parduotuvėje
pirkėjas ilgai žiūrinėja karstus. Pa—
galiu kreipiasi į pardavejają:

— Kokį, jūsų nuomone, geriau
pirkti?

— Sunku patarti, — atsilepia pär—
davėjas. — Ilgaamžiškesni cinkuoti
Tačiau mediniuose sveikiau.

Ligonis klausia žmoną:

— Ką tu veiki!

— Ražau laiską vaikams, kad tu
„sveiksti. Beje, kaip geriau rašyti:
„laidotuvės“ ar... „šermens“?

VISI DEJUOJA, KAD TRŪKSTA
DAZŲ. TEREIKIA NEKALTO IS—
RADINGUMO BEI ENERGIJOS —
IR DAZŲ PROBLEMA IŠSPREN—
DZIAMA LABAI PAPRASTAI.
STAI DAZŲ GAMYBOS TECHNO—
LOGIJA:

Man — į snukį.

Aš — į žemę.
Nosies šnervės krauju vemia.
Kraujas — dažas nuostabus —
Menam kruvinus stabus!
Juo dažysiu aš tvorās —
Pinigėlio atsiras!